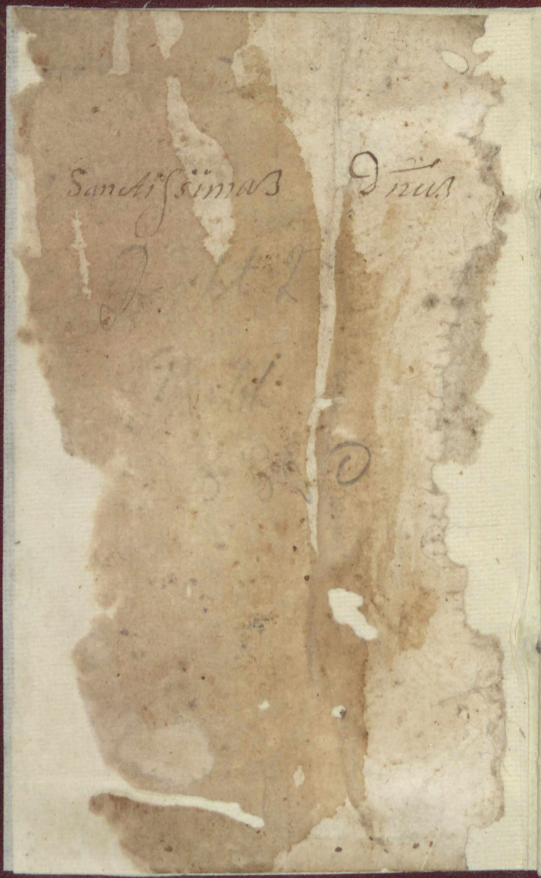
Sanctissimus
Dnus

R.D.BLASII

PALMÆ

CLER. REGUL.
EX Congreg.s. Pauli.

THESAURUS IN
DEFICIENS.
Sive
ACTUS INTERNI
VIRTVTVM.

Typis. Collegij.
LUBLINE. SOC. IES

Libris Ecclesiæ Plurimi
Sodalis
Libris Martini Sadi

R. D. BLASII

PALMÆ

CLER. REGVL.

Ex Congreg. S. Pauli

THESAVRVS INDEFICIENS,

Sive

ACTVS INTERNI VIRTUTUM,

Ex Italico Latinè versi.

LUBLINI
Typis Collegij Societatis IESV
M. DC. XCII.

Ex libris Martini

XVII.144

In ARMA Gentilitia Illmi

I.

LEO victrices tollens ad sydera plantas
victorias, PALMÆ cinge Corona, Caput

II.

VRM terrent nō mille pericula. Pro-
tus plantis excubat ipse LEO. (quo

ILLVSTRISSIMO DOMINO
D. ANDREE KRYSPIN
KIERSETSTIN
NOTARIO CAMPESTRI
M, D. L.
Szereseviensi &c, Gubernatori
Magno S R M. Chillarchæ
Domino, Patrono, ac Mecenati amplissimo.

PRetiosus vel ex ipsa Libri frō. Thesaurus securiùs in lucē prod. re non potuit, quàm Avito L. Tuo, tum pro Patriæ incolumitate bellorum inter fulmina, tum pr se quoq; excubante. ILLVSTRISSIME Domine. T est Nominis Tui pretium, spu Orbem Lechicum, vt ad illud e tiam Thesaurus deflectat, vt ai-

teſcát Nimirum ipſæ quoq́, Gentilitiæ Arboris TUÆ Umbræ, Illuſtres ſunt, ſub quibus illata quæcunq́ pretia ſecuré látent, etiamdum Virtutum Tuarum Luce ſerenantur. Cœlo illam meritorũ Tuorum Magnitudo porrigit, ſublimiuſq́ Honori Tuo aſſurgit, poſtquam illi ad illuſtria Domûs Tuæ decora Cæleſtes hi Theſauri acceſſiſſent. Nihil vile intra Domûs Tuæ penetralia, reperiri cenſuit, in quibus antequam ſupplex hic Theſaurus receptacula inueniſſet, ſudare longo tempore ſub prælo debuerat.

no Cervorum Capiti, quod totiſ bellipatiſq́ Laureæ coronauerant, d illuſtrius ornamentum, Palmæ adorea & Theſaurus debebatur.

The-

Theſiurum librum hunc, vel inde probabunt ſecula, quòd illi animum, & Avitam Tuam Arborem inflexiſti. Rapiet ille oculos & animum Tuum, qui Tibi Diviniores Theſauros vel in ipſa fronte aperit, ditabitq́ Cæleſtibus Donis, Te illi manus admovente. Non miramur iam in Avito Tuo Stemmate Stantem in ſublime, erigi Leonem; hic enim vel intactam animi Fortitudinem, quæ Tibi Trophæa in Gentilitia erexit bore, Cælo oſtentat; vel certe num Humanitate Vultum, venienti ad ſe huic theſauro explicat. Adorant Te honorarij Faſces; Belicæ Famæ gloria. Vocale orbi Lechico Tuum Nomen, ad ſeram tranſmittit poſteritatem. Demu poſ

postquam Virtutum Omnium decora complexus es, hinc merito Tibi soli hic virtutum Thesaurus debebatur, Postquam illum Tuis manibus admiseris, ditior seipso comparebit: & qui nunc pretiosus ex fronte legitur, Tuarum à Cõsortio manuum, se ditiorem mirabitur. Aureos itaq; ille Tibi evolvat annos, cui reddidisti pretium, quod meruerat, Ille pretiosum Tuum Numen æternitati porriget relegendum.

Ita vovet
Illustrissimo Tuo Nomini
Devinctissimum
Collegium Lublinense
Societatis I E SV

PRÆFATIO AUTORIS

HOmo Christianus, ex vocatione sua, debet semper quærere conjunctionem, cum ultimo suo fine, qui est Deus; & ei, quantum potest, unire animam suam. Ad hoc faciendum, ut S. Dionysius Areopagita dicit; compendiosus, & facillimus modus, ac via est, si anima fidelis continuò, per inflammatas adspirationes & frequentes amoris actus, affectus, ac desiderios assurgat in Deum; interno affectu ad ipsum adspirando, cum ipso colloquendo, tractando, & ei denique corde puro, & inflammato desiderio inhærere. Hæc eodem Doctore, est admirabilis illa, & occulta Sapientia unitiva, quæ sine prævia medita-

meditatione & investigatione omni, trahit affectum amantis sursum in Deum crescitque extensione affectûs in illum: sese exercens brevi, crebrâ, & ardente oratione, actuq; virtutum: ita ut dicere possimus, fundamentum perfectionis, præsertim internæ, contineri certis quibusdam actibus & motibus animi, erga Deum & proximum: quos hîc per modum orationum proposui. Ubi tamen cavendum est, ne, qui illas usurpat, ullum votum, aut promissionem facere intendat, quæ vim habeat obligandi sub novo præcepto: sed tantùm per modum liberæ oblationis, & devotionis eos actus exerceat: certus quò sæpius id est facturus, tantò se maius lucrum inde capturum: cum spe non vanæ, brevi exsolvendi se omni amore terreno, & vniendi se totũ ei qui solus, summus, & verè bonus est, Deo.

Quod ut rectiùs fiat, ipsis actibus præmissi protestationem, quâ anima, coram Deo, concipit rectam intentionem, & voluntatem confirmat, ut spretis omnibus aliis, quærat solius Dei Gloriam, & obsequium.

Thesaurus indeficiens,

ACTVS INTERNI VIRTVTUM

Quibus facilè provehamur ad veram perfectionem.

EX ITALICO

Magna cum approbatione sæpius editus, à R. D. BLASIO PALMA, Cler. Reg. ex Congreg. S. Pauli,

Latinè versi

A. R. D. M.

Ioanne Zanini, Eccles. Colleg. S. Petri Dilingæ Canonico.

(PURA INTENTIO)

Seu protestatio, operandi purè pro Deo, sine omni cõmodo amoris, aut obsequij

Omne quodcunque facitis, in verbo, aut in opere, omnia in Nomine Domini nostri IESV CHRISTI facite. Col. 3.

I.

O Sanctissima & Individua TRINITAS, PATER, FILIUS, & SPIRITUS S. Ego, misera, & mi-

ferabilis creatura tua, firmo & constanti propositio proijcio me hodie totum in Sanctissimam, & justissimam, tuam voluntatem; & abnegando me ipsum pleno corde dico, & protestor, quòd totus velim esse tuus; & nec habeam quidquam, nec habere velim unquam aliud, quàm te solum: te solum volo quærere, te solum amare simpliciter, ac purè, sine meo commodo. Et firmiter nunc propono, deinceps Tuæ Majestati supremæ servire, & eandem amare, non tantùm ut effugiam pœnas, carcerem, aut infernum evitem; neque ut mihi ex consolationes, aut beatitudinem in altera, aut aliud quidquam desiderabile in hac vita: sed præcipuè, ut quæram te solum; velim te solum, amem te solum; tuque solus mihi sufficias, qui es verum, unicumque complementum omnium. Unde me tibi soli dono, & dedico in æternum, & firmissimè propono, toto meo corde, & totâ animâ meâ te amare, tibiq; servire supradictâ intentione etiamsi viverē seculis infinitis. Atque sic protestor, sic statuo, sic volo.

II. Si dare vis mihi dulcedines & consola-

olationes, sis benedictus: facies enim tanquam benignus & amabilis Deus, qualis fuisti, semper es, & eris: & ego vicissim ago gratias infinitas: sicut etiam, si illas mihi dare non velis. Contra si immittere vis mihi pœnas, & vexationes, iterum bene tibi dico, & infinitas gratias ago.

III. In hujus propositi confirmationē nunc testem appello Beatissimam Virginē MARIAM, Reginā cœlorum, cum omnib9 Angelis, & Sanctis in cœlo degētib9: quos omnes rogo, ut intercedant pro me, apud tuam divinam Majestatem: quò meum propositum te solum purè in omnibus, & nihil aliud quærendi, crescat, & impleatur. Quare, ô mi dulcissime Domine, ad te iterum me converto, & obsecro ut digneris acceptare meum istud propositum, & dare vires. quibus valeam illud implere quia sine te prorsus nihil possum. Et quia me talem agnosco, ideo ad te recurro me tibi commendo; totum committo, & in visceribus Misericordiæ tuæ abscondo. Suscipe me igitur, Deus meus: amplectere me, spes mea: immuta, & transforma me in te, per omnia, ô dulcissime Pater

IV. Hac ipsâ intentione & fine, statuo me exercere in infra scriptis exercitijs, & actibus virtuosis: quos si interdum ore & opere explicare satis non potero, nihilominus intendo, & nunc propono, corde implere. omni momento temporis, & semper; maximè in hora mortis; affectu maximo & excellētissimo; quo per me, vel alium quamcunque creaturam fiunt, ac tu ipse scis, fieri posse. Et nunc illos omnes tibi offero, perinde ac si eos ipse elicerem: simulque toto corde te rogo, per infiniam tuam bonitatem, & misericordiam, ut eos acceptare digneris, Amen.

ACTUS FIDEI.

ine fide impossibile est placere Deo
Hebr 11

FIdes, tanquam fundamentum reliquarum virtutum, primum inter Virtutes Theologicas locum obtinet: & est habitus intellectus, à Deo infusus,, quo Fidelis illustratus assentitur, atque adhæret ijs, quæ ab ipso Deo, per Ecclesiam, revelata, &

& proposita sunt. Quod cum ita sit, amplector ego nunc, ô fidelissime, verissime Deus, firmissima & prima Veritas, toto animo, fundamentum hoc Fidei: ideoq; humillimè in terràm prostratus adoro, & veneror te, in cœlo & in terra: & optimo excellentissimoque modo, quo possum, firmissimè profiteor & ex nunc & in perpetuum, corde, & ore, omnia credo, quæ dixisti, revelasti, & proposuisti credenda: mediante Sancta Ecclesia: Præsertim ea, quæ continentur in Symbolo Apostolico: affirmans omnia certissima esse, ut nihil omnino de ipsis possit in dubium revocari.

II Ideo coram tua Divina Majestate, & tota curia cœlesti, confiteor, & firmissimè protestor, velle me vivere, & mori in hac veritate. Cuperem etiam, ut universus mundus firmissima fide te cognosceret, & confiteretur: & summoperè doleo, quod te non credat, adoret veneretur, sicut oportet.

III. Quare obsecro te per sanguinem, vitam, & mortem Domini mei, IESU Christi: per merita sanctissimæ eius Matris

tris, & interceſſionem Sanctorum Apoſtolorum, Diſcipulorum, Martyrum, Confeſſorum, & aliorum Sanctorum & Electorum tuorum; velis in me, & omnibus hominibus, Sanctum iſtud lumen Fidei augere, & in Infidelibus illud accendere: ut eo magis omnes te agnoſcant, confiteantur, adorent, juxta deſiderium Sancti ui Prophetæ, cum quo exclamo: *Confiteantur tibi populi, Deus; confiteantur tibi populi omnes: omnis terra adoret te, & & pſallat tibi, &c:*

IV. Offero quoque tibi, ſi opus fuerit, vitam & ſanguinem, pro hac Fidei Veritate, & confeſſione. Atque utinam, ô Sanctiſſima Trinitas, Pater, Fili, & Spiritus Sancte, tibi placeret dare mihi gratiam Martyrij, pro eadem, obeundi, ego me non modo promptiſſimè, cum gratia tua, offerrē ad omnia aſpera: ſed etiam pro maximo beneficio reputarem, ſi multa crudelia, pro tuæ veritatis amore, poſſem perpeti. Exaudi me, dulciſſime IESU.

ACTUS

ACTVS ADORATIONIS AD SS. TRINITATEM,

Dominum Deum tuum adorabis
Lucæ 4.

I.

DEUS infinitæ Majeſtatis, & magnitudinis, Pater, Filius, & Spiritus Sanctus: Si cultus latriæ, qui tibi ſoli Deo debetur, eſt actus internus ſimul ac externus, quo rationalis creatura te colit, humiliando ſe, animo te adorandi, & profitendi te Deum: Ecce ego, omni illa, qua poſſum, ſubmiſſione, & humilitate, poſitus coram tua divina Majeſtate, Deus meus, agnoſco me creaturam, & opus manuum tuarum, à te per omnia dependente vniverſorum abſolutum Dominum: digniſſimum, qui pro tali ab omnibus honoreris, & habearis: infimâ cordiali ſubmiſſione humi proſtratus, & ex profunda abyſſo mei nihili te adoro, adoratione Latriæ: & tantæ Majeſtati in infinitum me ſubmitto, omnemque reverentiam, & honorem, quem poſſum, exhibeo.

II. Contentus etiam ſum, imò contentiſſi-

tissimus, nihil esse, ac posse, nisi à te provenire, imò nollem esse, nec aliquid posse, nisi dependenter à te.

III. Ideo invito, & invoco Sanctissimã, Virginem, Beatos Spiritus, & totam Curiam cælestem; imò creaturas vniversas, ut mecum adorent, venerentur, & agnoscant tantam Majestatem; & jam nunc, venâ cum illis te adoro, & agnosco; imò isto meo actu omnes alias adorationes, alios cultus, quibus hactenus affectus es, & quibus affici te conveniebat, omnes, inquam, eos cultus vno fasciculo, comprehensos & colligatos, tibi offero, dedico,

IV. Tandem, ô Deus meus, consecro tibi omnia, qui es absolutus Dominus vniversorum: singulariter autem omnes meas cogitationes, verba, & opera, tam interna quàm externa, tibi offero; illud unum supplicans, ut in me perfectissimè impleatur amabilis tua voluntas, qua me creâsti, & vocâsti ad tibi serviendum.

AMEN.

ACTUS

ACTUS AMORIS ERGA DEUM ET PROXIMUM.

Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Luæ 10.

I.

AMor tuus, Domine, tantæ est nobilitatis & excellentiæ, ut omnes Beati, & omnes res creatæ, quæque creari possunt, præstantius nihil unquam, possint agere, quam ut te diligant. Et quia actus amoris est, bene velle rei amatæ, & gaudere de bono, quod habet, eique optare quod non habet, hinc est, ut ego desiderans exercere hunc excellentissimum actum, amorosissime, amabilissime Deus, ac Domine; summè gaudeam, mihi complaceam, tibique congratuler, de tuis infinitis perfectionibus, & attributis, quod solus tu sis qui es, & summum infinitum bonum: sisque Deus inscrutabilis: & immensus, qui comprehendi non possis, neque satis ab ulla creatura cognosci

II. Gratulor tibi tantam tuam super nos, & super omnia, potestatem, gloriam, dominationem, imperium: & quod hæc

habeat à teipso. Profectò, Domine, si per impossibile, aliquid ego possiderem, quo tu careres; illud omne tibi libentissimè cederem, & tribuerem: imò si possem esse Deus, nollem; tantum ideo, ut tu solus esses.

III. Opto quoque, & ex intimo cordis mei desiderio, desidero ut omnes creaturæ, quæ sunt in cœlo & super terram: & omne, quod est, invenitur, & inveniri potest, & quodcunque esse à tuo Esse dimanat, honorem tibi exhiberet, & obsequia: te laudarent, magnificarent, amarent omnes, inducti solâ tua infinita bonitate, & excellentiâ tuæ Majestatis: quia tu solus es omni amore dignissimus. Sed & maximo gaudio me afficit, quòd quidquid creaturæ præstare conantur tui amore & omne longè sit impar tuæ dignitati, & magnitudini.

IV. Et quia tu ex te ipso summè es amabilis, toto pectore desidero te amare illâ perfectione, quâ te amârunt, amant, & in æternum amaturi sunt omnes Beati. Et hac eâdem affectione cordis, offero tibi illum splendorem, floremque charitatis, quâ

quâ tu te ipsum amas, amasti, & in æternum es amaturus.

V. Superabundo gaudio, infinitas tibi gratias ago, quòd tu ipsemet meum, & omnium creaturarum, officium suppleas, in amando teipso. Et hunc ipsum amorem tui ipsius, offero tibi, in gratiarum actionem, pro omni gloria, honore, beatitudine quâ frueris: unà cum omni illa gloria, honore, laude, quam unanimi consensu omnes beati Spiritus, & omnes justi hujus mundi tibi deferunt. Et in summa tuum Esse, tuam gloriam, & omne tuum bonum in teipso cupio, & propter te ipsũ.

VI. Et hoc tibi de me certum esse velim, ô dulcis Amor meus, quòd tam firmâ, tamque constanti voluntate statuerim te diligere, ut, etiamsi mihi nihil unquam, neque in hac, neque in altera vita, boni velles conferre; imò si in hac vita omnibus ærumnis, & in altera supplicijs æternis me afficeres, nihilominus tamen amare te velim, & ex intimis medullis cordis mei tibi servire: ne ad momentum quidem tua me gratiâ adjuvante, ab amore tuo desistens, aut quidquam remittens. Quod

ut clementissimè confirmare, & acceptare digneris, humillimè peto.

VII. Quando verò, piissime Domine, præcipis mihi, ut amem etiam proximum meum, pro tam dulci præcepto tibi gratias ago: & ideò, quantum possum, impello voluntatem meam, ad ipsum amandum. Cupio ipsum amare, precorque ipsi à te omne bonum, quo felicior, tibique gratior fiat: maxime N. N. à quibus rebellis mea voluntas nonnihil abhorret. Rogo, dimitte illis omnia sua peccata: & concede, ut arripiant remedia necessaria ad vitam æternam consequendam: quod si noveris expedire, ut ego caream aliquo dono tuo, quod ipsis attribuas: ecce Domine Deus meus, nihil detrecto. Magna me voluptate perfundit amor, quo illos prosequeris: & perfectio, qua illos exernas: pro quâ gratias tibi maximas habeo

VIII. Quòd si, te permittente, contingeret me ab aliquo offendi, & vexari; nihilominus jam nunc te obsecro, priusquam illud eveniat, ut velis ipsi dare vitam æternã: & hoc, quia tu ipsum amas, ego quoque desidero tibi in omnibus conformari, ut nihil

nihil unquam velim, nisi quod vis tu ipse, Dominus & Deus meus. Amen.

ACTUS LAUDIS ET GRATULATIONIS.

Laudate Dominum omnes gentes.

Psal. 116

I.

Laus, quæ tibi, Deus meus, exhibetur, quantum colligo ex tua divina scriptura, consistit in omni actu virtutis, qui vel corde, vel ore fiat, vel externo quopiam signo, ad manifestandam excellentiam divinæ tuæ Virtutis. Et Congratulatio est actus gaudij, quo afficimur de bono alterius, quod jam consecutus est, ac possidet.

Velim ergo nunc, aspirante gratiâ tuâ, elicere hos actus, & cor meum excitare, dicendo affectu intimo animæ meæ: Laudabilissime Deus, & Dominus meus cũ jubilo cordis mei pronuncio, proclamo, commemoro, totique mundo patefacio, quantum scio & possum, inæstimabilem magnitudinem, excellentiam, & magnificentiam tu-

am, ut sis infinitus, & immensus: ut immutabilis, & æternus, ut potentissimus, sapientissimus, optimus, sanctissimus, & infinitæ perfectionis, Creator Cœli & terræ, primum principium, & ultimus finis omnium rerum: qui omnia summâ providentiâ regis & gubernas. Horum omnium causa gaudeo, & gratulor tibi.

II. Et ideo nunc ego magno applausu, & toto pectore te laudo, exalto, magnifico, veneror, atque utinam hoc possim absque cessatione præstare, semper & in omni loco terrarum tantum, quantum te exaltant, magnificant, honorant, honorabunt, honorâverunt, & honorare potuerunt simul omnes creaturæ, & omnes qui fuerunt, sunt, & futuri sunt.

III. Imò cupio tribuere tibi omnes illas laudes, quas potuissent, possunt, & poterunt dare Beata Virgo, Sanctissima Humanitas Christi: & tantum, quantum possunt dare infiniti Mundi, & infinitæ creaturæ, tam visibiles, quàm invisibiles quas omnipotens manus tua creare potest. Et tantas laudes, tantos honores desidero tibi exhibere, quantos nôsti fieri posse, & quibus

quibus es dignus. Quia verò me deficit facultas illud præstandi, opto saltem, tribuere tibi omnes illos honores, & laudes, quas cum tuo sancto auxilio referre possū, & quantis tu teipsum amoribus amas: quibus nunc istum qualemcunque meum affectum laudis, velut exilem appendicem, adjungo.

IV. Congratulor autem tibi, condelector, & lætor, quod tu Deus meus, sis tam magnus, tamque laudabilis, ut neque vires omnis creaturæ, in terra & in cœlo, sufficiant ad te dignè laudandum, & magnificandum: & gaudeo te ipsum, laudabilissime Domine, id in supplementum illarum omnium, abunde præstare.

GRATIARUM ACTIO

In omnibus gratias agite 1. Thes: 5

I.

QUia gratiarum actio, est manifesta confessio accepti beneficij, tendens in benefactorem, in signum compensationis: Ego nunc liberalissime Deus meus, agnosco te omnipotentissimum, misericordissimum, à quo omne bonum procedit: & confi-

confiteor à te mihi proveniſſe innumera beneficia & ſingulariſſima dona, ab inſtanti conceptionis meæ, uſque ad præſentem diem: qualia ſunt Creatio, Redemptio, Vocatio, donatio S Spiritus, conſervatio, & infinita alia ab iſtis profluentia, & in iſdem cõtenta: licet eis fuerim indigniſſimus maximè verò beneficio N. N. pro quo nunc, & pro omnibus alijs, totâ contentione cordis mei, totiſque viribus, infinitas tibi gratias ago; ſicut infinitus eſt amor tuus, & charitas tua, quâ illa mihi largitus es.

II. Agnoſcens itaque me tibi obligatiſſimum, ô Bonitas infinita, & neſciens, neque valens referre tibi gratias, quantas deberem, & cuperem, invoco IESUM Chriſtum, Beatam Virginem, & omnes creaturas, tam viſibiles, quàm inviſibiles ad agendas tibi pro me gratias: & illas quas ipſæ, quocunque gratitudinis genere, modoque tibi reddiderunt, reddunt, & in æternum reddituræ ſunt, ego illas pro me nunc omnes tibi offero: & unà cum illis, eodem affectu, recognitione, & gratiarum actione, tibi, gratias ago.

III.

III: Neque hoc eò facio, quaſi mea ſint iſta bona; ſed quia tua ſunt. Ego enim promptus, & paratus ſum illis privari, quotieſcunque illa repetere tibi placuerit: & oro, ut idipſum facias reipſa, quotieſcunque judicaveris ceſſurũ ad majorem tuam gloriam.

IV. Ago etiã gratias divinæ Majeſtati tuæ, quòd ſis, qui es: & pro omnibus bonis, quæ poſſides. Præterea in gratiarum actionem, & oro omnibus donis, & beneficijs conceſſis & concedendis mihi, & alijs omnibus creaturis, quæ ſunt, fuerunt, vel erunt; ſpecialiter pro his, quæ copioſiſſimè largitus es hucuſque ſanctis Angelis, & hominibus, beatiſſimæ Virgini, ſacroſanctæ Humanitati Filij tui Domini noſtri, eo, quò maximè delectaris ritu, modoque offero tibi, Deus te ipſum: qui es complementum, & perfectio omnium.

V. Neque his contentus, in ſignum gratitudinis, ex iſto momento meipſum tibi dedico, dono, trado: cum deſiderio & voluntate tibi fideliter ſerviendi, & cordialiter æternum te amandi: humillimè rogans, ut hoc, quale quale munuſculum, unde-

undequaque tuâ Majestate indignum, etiã antea mille nominibus tuum, acceptare digneris. Amen.

ACTUS OBLATIONIS.

Sacrificium Sanctificationis offeres Domino. Eccl. 7.

I.

O Dignissimè Domine, Deus, Pater, Fili & Spiritus Sancte, agnosco me per omnia tuum: tum quia me creâsti, tum quia me redemisti: ut omittam innumera alia beneficia mihi præstita: pro quibus si millies me tibi singulis horis impenderem, nihilominus infinitè tibi obstrictus manerem, ac debitor. Quare ego jam talis, qualis sum, liberè, & maximâ, qua possum efficaciâ, me tibi consecro, offero, & per omnia dono, in plenissimum holocaustum, animæ, & corporis mei: & omnium quæ habeo, vel unquam possum acquirere. Hoc autem facere cupio, eo modo, quo tu desideras, & quo maximè decet, ut me tibi offeram & consecrem. Ac proinde libentissimè, & liberalissimè, submitto me sanctissi-

ctissimis tuis præceptis, & nutibus in perpetuum. Et quia ego jam totus tuus sum, rogo ita me possideas, ut nunquam ipse mihi amplius restituar, aut mei juris efficiar: sed ut omne meum velle, facere, dicere, non sit aliud, quàm quod voluntas tua sanctissima, & rectissima vult me velle facere, dicere: & meum non velle, non facere, non dicere, sit itidem tuum non velle, tuum non facere, tuum non dicere: fiatque purè solùm quando, quomodo, quantum tibi dignissimè Domine, placet à me fieri; non aliter.

II. Præterea offero tibi omnes divitias, & bona spiritualia rerum omnium, tum creatarum, tum earum, quas habes in thesauris omnipotentiæ tuæ: ita ut si omnes meæ essent, liberalissimè vellem tibi illas reddere: vel saltem ad solum tuum honorem, & amorem, expendere.

III. Offero tibi omnia bona spiritualia, cogitationes, verba, & opera bona, quæ fecerunt, faciunt, facturi sunt omnes homines, qui fuerunt, sunt, futuri sunt unquam in hoc mundo: imò omnes istas cogitationes, verba, & actiones bonas,

quas

quas possent facere infiniti homines, quotque creari possunt à tua omnipotentia ita ut, si possem, ex amore tuo eadem facere vellem illâ efficaciâ, quâ tu scis maxima fieri posse · & illo modo, qui esse Majestati tuæ gratissimus

IV. Offero quoque tibi omnes pœnas, dolores, martyria, & omnia mala pœna ossa animæ & corporis, quæ passi sunt, patiuntur, & passuri sunt omnes homines, sive in mundo, sive in purgatorio, sive in inferno, in satisfactionem justitiæ tuæ, & & augmentum gloriæ tuæ; & omnia, quæ scis ab omnibus tolerari posse, non solum in isto, sed etiam in centum millibus, & infinitis Mundis, Purgatorijs, & in flammis infernis; ita, ut si tibi placeret cum gratia tua, omnia talia libenter propter amorem tuum, salutem meam, & proximi, vellem perpeti.

V. Præcipuè tamen offero tibi pretiosum Sanguinem, & infinita merita Domini mei IESU Christi, cum meritis Beatæ Virginis, & omnium sanctorum, & unâ cum illis omnia supra dicta: sicuti etiam omnes meas cogitationes, verba, opera, studia,

studia, occupationes, actus hodiernæ diei, & totius vitæ meæ.

Denique desidero facere hanc oblationem, illo cordis affectu, quo tu nosti fieri posse flagrātissimo, & toties, quoties suspiro, ut totus in æternum sim tuus, tibique addictus, Amen.

ACTUS RESIGNATIONIS ERGA DEUM.

Omnem solicitudinem vestram projicientes in eum. 1. Pet. 5.

I.

MI pijssime Domine, omni affectu cordis me abnegato per omnia, per omnia tibi me totum resigno, & maximo, quo tu scis fieri posse, desiderio, & quantum per me fieri potest, desidero perfectissimè voluntatem meam in tuum divinum beneplacitum transfundere: in quo solo cupio mihi complacere, quiescere, & in nulla re alia. Quare te rogo, velis de me, meisque rebus omnibus disponere, quo modo, & quantum tibi placet, & videtur conducere ad majorem tuam gloriam, Et ita totus in te resignatus, offero

me

mê paratum ad acceptandum à potentiſſ
ma tuâ manu, quidquid mihi acciderit
in hac vita, ſive illud proſperum, ſive ad
verſum fuerit.

II. Quare ſi vis me vivere, placet vive
re: ſi vis me mori, contentus ſum, ſi vi
ſanum: accepto ſanitatem: ſi infirmum
infirmitatem: ſi locupletem, divitias: ſ
pauperem, volo paupertatem: ſi honora
bilem, placet honor: ſi inhonorâtum, no
abhorreo ab ignominijs: vis me haber
conſolationem, & illam volo: ſi deſola
tionem, eâ me non terret: ſi me vis eſſ
in gratia apud homines, volo & ego: ſ
vis in odio, pro inimicis orabo, & in per
ſecutionibus te laudabo.

III. Et ideo nolo habere oculos, ni
ad te videndum: neque aures, niſi ad t
audiendum: neque linguam niſi ad loquen
dum de te: neque cor, niſi ad te amandũ
neque memoriam, niſi ad recordationem
tuæ dulcedinis: neque intellectum, niſi a
agnitionem tuæ Majeſtatis: neque manu
niſi ad tuum obſequium: neque pedes, ni
ad te inveniendum: neque corpus, ni
tibi ad victimam: neque vitam, niſi ti
in ſacrificium.

IV.

IV. In ſumma, ita ſine omni exceptio
ne tuus eſſe volo, ut, me ipſo exſpoliato,
& omni meâ proprietate exuto, ſanctiſſi
mæ tuæ voluntati (quandoquidem meam
jam tibi donavi, & irrevocabiliter redono,
nunc, & in perpetuum) omnes meas cogi
tationes, verba, & opera, tam interna,
quam externa, & omne meum eſſe, &
poſſe, quæ gratiâ tua dignatus es mihi lar
giri, permittam, reſignem, transſcribam.

Neque volo quidquam velle aut non
velle niſi quomodo, quando, & quantum
tu vis: & non vis: ita ut tuum beneplacitum ſit meum ſummum, & ultimum
deſiderium, jucunditas, conſolatio, omni
tempore & in omni re. Quare piiſſi
me Domine, aſſiſte mihi, tuâ ſancta
gratiâ, (ſine qua ſcio me nil poſſe) ut
omnia cedant in honorem & gloriam
tuam, & perfectiſſimè adimpleatur ſan
ctiſſima tua voluntas,

Amen.

ACTUS

ACTUS SPEI ET CONFIDENTIÆ IN DEUM.

Nolite amittere confidentiam vestram, quæ magnam habet remunerationem. Hebr. 10.

I.

SI Spes est Virtus menti nostræ à te, Deo meo, infusa, quâ certò beatitudinem per merita IESU Christi, Filij tui, & Redemptoris nostri, per merita etiam nostra gratia tuâ præventa, sperare debemus; ego, Deus meus omnipotens, totus inclinatus, & prostratus, te adoro & veneror: cui nihil impossibile, & difficile est juxta verissimum illud de te scriptum: *Apud Deum non est impossibile omne verbum.* Et quia per eandem omnipotentiam tuam promisisti mihi cœlestem patriam: ideoque etiam me vocâsti, ut essem tui similis, ô Bonitas infinita, per auxilium tuum, & bona opera, quæ cum gratia tua speciali statuo facere, spero, & à te solo consequi desidero, vitam æternam

II. O

II. O verè Omnipotens Deus: ecce ego apertissimè cognosco, tantum bonum mihi promissum, me possidere non posse, nisi te mediante: teque desiderare & velle illud mihi dare: ideo enim Filium tuum pro me in mortem dedisti.

III. Gaudio afficior, & jubilo, Christe mi IESU bonitas infinita, quòd per te solum possim beatus fieri: neque aliud nomen sub cœlo datum sit nobis, per quod salvi fiamus. Unde non placeret mihi beatitudo, nisi per te illam habere: quandoquidem omnis spes mea, & fiducia in te est posita: eamque in te solo positam volo, benignissime & dulcissime IESU, summum & ultimum bonum meum.

Et hinc tanto jubilo, tantâ consolatione afficior, & tantâ fiduciâ, ut videar mihi jam possidere bonum, quod desidero: quandoquidè scio, quòd Filius tuus unigenitus, per quem tantum bonum mihi vis dare, sit meus Redemptor, & Advocatus

IV. Quare Pater omnipotens, toto corde firmissimè spero posse me à te, cum sis liberalissimus, consequi & obtinere omnia, mihi necessaria ad salutē consequendam:

Ac primò quidem Veniàm omnium meorum peccatorum, quantumvis multorum & enormium: tum etiam vires ad superandas omnes difficultates, in hac vita occurrentes. Ac tandem gratiam perveniendi ad fruendum perpetuò felicissimo tuo adspectu. Et quanquam cœlum, terra: & omnes creaturæ contra me conjurarent; & ipse jam in portis inferorum consisterem: nihilominus, benevolentissime Pater, semper in te sperare vellem. & confidere, dicendo cum Prophetâ: *In te, Domine sperabi; non confundar in æternum, In Domino sperans non infirmabor, Amen:*

DELECTATIO DE DEO.

Delectare in Domino, & dabit tibi petitiones cordis tui. Psal. 36.

I.

VErum gaudium est delectatio. ex illis rebus profecta, quæ tuæ sunt Deus meus: quia vera materia omnis gaudij est in te & in excellentia tua: maximas equidè jucundissime Domine, causas habeo, jubilandi & ex

& exsultàndi. Quandoquidem tu es Deus ille, qui est: nimirum infinitæ potentiæ, sapientiæ, bonitatis, pulchritudinis, misericordiæ, justitiæ, fidelitatis, & innumerabilium aliorum attributorum, tanquã principium & finis omnis boni: cumque tantus ac talis esses, dignatus es eousque extollere naturam humanam, illamque tibi unire, ut verè dicatur, Deum esse hominem, & hominem esse Deum: Deum quidem naturâ, hominem verò dignatione & gratiâ. Quin imò præterea promisisti mihi etiam æternam felicitatem, & Beatitudinem: idque innumerabilibus testimonijs ac signis, tam in antiquo, quã in novo testamento confirmasti. O ingratio! O Bonitas infinita Dei, ac Domini nostri! Itaque avidè, Domine mi, desidero, & volo in posterum, adjuvante gratia tua, omnem animi delectationem, esse in te ac de te solo, de que rebus, quæ tuæ sunt, meque ad te pelliciunt: sicut de te bene dixit, qui dixit: *Deus meus, & omnia.* Tu solus es Bonitas, Thesaurus, Paradisus creaturæ rationalis, in hoc, & in altero Mundo.

II. Contra verò fastidio, prorsusque averſor hunc mundum, & omnja, quæ illius ſunt. Neque minus mihi moleſtum eſt ea videre, audire, & cogitare, quàm ſordidiſſimam cloacam, cadaver putreſcens, aſtercora. Omnia enim, præ te, Domine arbitror, ut pānum menſtruātæ, ac ſtercora.

III. Et cupio tuæ ſolius dulcedinis guſtum habere tantumque tuis ērebus gaudium capere; nauſeam autem, & horrorem ab omnibus rebus mundanis, & quæcumque me à te avertunt. Ad hoc præſtandum adjuva me, Domine, tua pietate, ut ſerviendo tibi, cum gaudio, & perfectione in hac vitā, poſſim te cum Beatis videre & frui æternum in altera, Amen.

ZELVS HONORIS DEI, ET SALUTIS ANIMARUM.

Zelus domus tuæ comedit me, & opprobria exprobrantium tibi ceciderunt ſuper me. Pſal. 68.

I.

ZEloſiſſime Deus meus, qui gloriam tuam alteri non das, & omnes animas ſolus creaſti: ideoque inter alia tua nomina, etiā DOMINVS Zelotes, & Deus æmulator vocari voluiſti; doleo, & ſummè crucior nomine omnium illorum hominum, qui in ſuis operationibus, relinquentes verum & rectum finem, qui ſolus eſt ru, ſummum & unicum bonum, magis res temporales, & caducas huius Mundi, quærunt, & amant, quam te: & continuò peccantes, tradunt ſe in poteſtatem Diaboli, crudelis ipſorum inimici: id quod ſinę magno mœrore & pœna, cogitare, & loqui non poſſum.

II. Quare Deus meus, ego viliſſimus peccator, nullius præmij apud te, offero pro gloria Nominis tui, ac pro ſalute totius mundi, merita omnium electorum, qui fuerunt, ſunt & futuri ſunt, uſque ad finē Mundj. Et ſi ego ſolus, ob amore & honorem tuum, ſuſtinere poſſem omnes pœnas, omnia tormenta, quæ omnes ſervi tui paſſi ſunt, modò per ejuſmodi perpeſſionē efficere, poſſem, ut nullus unquam te amplius offenderet; toto corde rogarem, ac ſupplicarem tibi pro hac gratia. Quin

potius, amore tui integrè (si ita tibi placet) abdico me omnibus, si quæ fortè exstant apud te, meritis meis & bonis operibus: (si tamen unquam aliqua tibi verè grata præstiti) & offero illa tibi æterno Patri: unita cum meritis Filij tui, pro conversione totius Mundi; ut sic ab omnibus honoreris in terra, sicut in cœlo. Et si possent omnia flagella, quæ alijs decernuntur, propter sua peccata, meo tergo imponi, ut ipsis parceretur, & meritum hujus mei supplicij, in bonum ipsorum cederet, etiam hæc te rogarem; & si ita expedit, jam humiliter te rogo: ut pro hoc, qualicunque meo obsequio, des omnibus gratiã perfectissimè tibi serviendi; itaque te amãdi ut nullus amplius te offendat: sed perpetuò omnes te laudent, ac benedicant non minùs, quam faciant tui Angeli & Sancti in cœlo.

III. Præterea tanti facio honorem, & gloriam tuam, ut eligam potiùs manere æternùm in inferno, & pati omnia tormẽta, quàm ut tu, vel unico momento, privaris tuo honore: cùm tibi omnes honores debeantur, mihi autem omnes pœnæ, anxietates & dedecora: & ne defrauderis tuo debito honore: veniant obsecro, super me omnia opprobria, anxietates, & miseriæ. Et si hoc non sufficiat ad te honorandum, veniant super me omnia mala animæ & corporis, absque peccato: eaq; talia & tãta, qualia & quanta tu scis posse inveniri, sive in inferno, sive in terreno hoc mundo, sive in purgatorio: & si qua fieri possunt, ijs adhuc majora, gravioraque. Sed tu interim, ô Amor meus, ne obliviscaris mei, sed des mihi gratiam, & fortitudinem ad sustinendum illa, sicuti ego libenter pro amore, & honore tuo, paratus sum illa acceptare.

ACTUS TIMORIS DEI.

Beati omnes, qui timent Dominum.
Psal. 127.

I.

SUmmè timende & tremende Domine, si justus timor est anxietas quædam cordis, quæ retrahit hominem ab illicito usu membrorum, & sensuum exteriorum, internorumq; affectuum; ne anima, vel omni-

ne, vel ex parte à te, Deo meo, separetur, aut quærat delectationem in aliqua creatâ,, atque ita refrigescat ardor spiritûs: ego nunc considerans Infinitam Majestatẽ & magnitudinem tuam, in cujus conspectu tremunt omnes Spiritus, cœlestes, terrestres, & infernales, totus confusus ob meam monstrosam indignitatem, descendo in abyssum nihili mei: magnopere timens, ne te offendam, & separer à Divina tua gratia: sicuti alijs multis evenit, eò quòd in conspectu tuo rectè non ambularent.

II. Itaque dum cogito solùm, quòd possim te offendere peccatis venialibus, ac mortalibus, horreo, & totis artubus meis contremisco; maximè quòd agnoscam me omnino debilem & imbecillem, & nihil posse, sine gratia tuâ singulari.

III. Agnosco tamen etiam, Domine hunc timorem esse mihi valde necessarium, & utilem; & ideo instanter illum à te peto; ipsumque ut in me augere, & animæ meæ imprimere velis, rogo, dicendo cum Psalmista: *Confige timore tuo carnes meas: à judicijs enim tuis timui.*

ACTUS

ACTUS HUMILITATIS ET COGNITIONIS SUI.

Qui se humiliat, exaltabitur.
Lucæ 14. 18.

I.

SI humilitas est Virtus, quæ reprimit appetitum, ne se immoderatè in altum extollat, quomodo ego, vilissimus vermiculus terræ, cùm video te, Deus meus, amore mei humiliatum ad patiendam ignominiosissimam mortem; quomodo, inquam, ego me audebo extollere, & non potiùs infra terram abscondam? cùm & me agnoscam superbum, & ingratum, ut non credam inveniri aliquam creaturam, quæ si à te habuisset tantam gratiam: & tot beneficia, quot ego, non multo majore fervore tibi & spiritu servijsset, quàm ego. Imò quia hanc veritatem ex corde & sicuti est in re ipsa, non agnosco, reputo me superbissimum: & in veritate alijs, omnibus vilio rem, propter meam hypocrisin & stultam superbiam; tibi, Deo meo, tam odiosam & exsecrabilem.

II. Ac tantopere excæcavit me ista mea superbia, ut meipsum non agnoscam, & nō videam, Domine, quod quantò plura dona à te accipio, tantò majora sint mea peccata & ingratitudo; tantoque strictior à me tibi reddenda sit ratio. Ideò profectò ego sum vilior peccator, omnibus aliis; & credo neminem tam longè unquam à te recessisse, quàm ego recessi per mea flagitia; imò credo, si maximi quique peccatores mundi habuissent talia auxilia, qualia ego à te accepi, majore festinatione ad te redituros, ac forte semper, & majore sinceritate cordis, & actu, te amaturos, & honoraturos fuisse: sanè magis doleret de suis peccatis, ac fidelius tibi servire inciperent, quàm ego.

III. Obstupesco Domine, quomodo sustineas conspectum meum, cùm sim creatura tibi tam ingrata. Et ideò prorsus indignum me reputo, ut tibi serviam, tuq; exaudias orationes meas, indignum omni gratiâ, & cœlestibus inspirationibus; imò indignissimum, quia tam parùm ad lucem tuam respicio. ideoque pridem fui promeritus ut à te projciar, & relinquar in tenebris

bris & erroribus: indignus etiam, cùm sim tibi tam inobediens & refractarius, qui habitem inter tuos fideles, & in domo servorum tuorum: à quibus, si pro meritis, me tractare vellent, nihil aliud audire me oporteret, quàm contumelias & convitia. Quin etiam procul amandari me conveniret à consortio omnium hominum, ne fortè putredo meorum abominabilium ulcerum, & vitiorum, quenquā illorum inficiat.

IV. Vellem etiam omnibus notam esse meam extremam vilitatem & miseriam, ut omnes justā me abominatione detestarentur, ac zelo gloriæ tuæ pro meritis exciperent.

V. Admiror, Domine, tuam erga me pietatem inæstimabilem, qua me tolerâsti hucusque neq; ut summa erga te ingratitudine promerebar, in profundissimos flammarū puteos deturbâsti. Imò agnosco me solū propter meam ingratitudinem, inter omne alias creaturas indignum divinâ tuâ curâ providentiâ, amore, quibus omnes alias creaturas prosequeris: & horresco intuens me ipsum, tsnquam rem ultra, quàm dicpotest

potest sordidam, odiosam, & abominabilem: petoque a te, ô Lux æterna, ut semper magis me ipsum agnoscam; ne unquâ supra alios amplius perversè me extollam.

Ah Domine, ex infima abysso miseriæ meæ clamo, & invoco Abyssum Misericordiæ, & pietatis tuæ; dona mihi hanc gratiam. A

ACTUS COMPUNCTIONIS, ET ODII CONTRA PECCATA.

Secundùm multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tuæ lætificaverunt animam meam. Psalm. 93.

I.

Contritio est, qua quis ex animo super omnia detestatur commissa peccata; velut offensam Dei, cum firmo proposito confitendi & non amplius peccandi; adjuncta spe veniæ. Quare ô Deus meus, & Misericordia mea, ego verè contritus, flecto genua cordis mei, summoque cum dolore animi humiliter me accuso, & coram divina

divina Majestate tua meam culpam agnosco, confitendo omnia peccata mea, & omnes abominationes, commissas toto tempore vitæ meæ; in superbia, avaritia, luxuria, invidia, gula, ira, acedia, & in vitijs omnibus, quæ ab istis promanant: quia, proh dolor! nimis inclinatus, & effusus fui in omnia. Cuius me summopere pœnitet, ac doleo peccâsse, non amore præmij justis promissi, quo dignus non sum, neque timore supplicijorum peccatoribus infligendorum, quibus undequaque sum dignissimus: sed ideò tantùm, quia offendi te, Deus meus, qui ex te ipso summè es bonus, & adorandus; imò ipsa charitas, ipsa Bonitas, ipsa Majestas.

II. Et propter magnum amorem, quem tibi debeo, quemque erga te gero, Domine, odi, detestor, abominor peccatum, amorem proprium, inordinatum amorem creaturarum, & omne illud, quod me potest impedire, quo minus tibi appropinquem, & Sancto tuo amori.

Quidquid peccavi corpore, animâ, cogitatione, verbo & opere, sive ex fragilitate, sive ex ignorantia, sive ex malitia com-

te Deus meus, contra proximum, & me ipsum, quocumque modo: toto corde, toto affectu, quo possum, dico meam culpam, meam maximam culpam: pœnitet me peccâsse; ac doleo, quod hac hora non sentiã tantum odium peccati, neque habeam tantum dolorem, & tantam detestationem præteritorum, neque tam firmum propositum cavendi futura peccata, quantum vellem & deberem habere, ut respondeat meis tantis abominationibus.

III. Ideò te precor, Deus meus accepta illud odium infinitum, quo tu peccatum detestaris, in supplementum ejus, quod ego habere deberem: & in vicem doloris, quo careo, offero tibi, Misericordissime æterne Pater, dolores IESV Christi, Filii tui & Redemptoris mei, simul & sacrificium immaculatæ vitæ eius & Sanctum fervorẽ ac zelum, qui illum adduxit ad ignominiosissimam, & acerbissimam Mortem, ut peccatum destrueret.

IV. Ah IESU, mi clementissime, abyssus misérationum! ad pedes misericordiarum tuarum me prosterno, obsecrans te per charitatem illam, quæ de cælo te traxit in

uterum Virginis, velis mihi applicare merita amarissimæ tuæ passionis, & pretiosissimi sanguinis, quem pro peccatoribus, quorum ego maximus sum, effudisti: & ita supplere omnes meos defectus & ignoscere mihi omnia vitia, peccata, negligentias, ingratitudines. Largire, quæso, ut omnia ista in posterum longè a me fiant: & quamvis ego naturâ non possim esse impeccabilis, saltem, ô Bonitas infinita, fac mihi hanc gratiam, ne unquam mortaliter peccem. Sane hoc est, quod etiam tu ipse vis, desideras, petis, & mandas: da quod jubes, & jube, quod vis. Deinde fac, Domine, ut loco supradictorum vitiorum, in me imprimantur omnis generis sanctæ virtutes, quod totum cedat tibi in gloriã, gratiarum actionem nunc & semper, & in secula seculorum: Amen.

ACTUS BONI PROPOSITI.

Iuravi, & statui custodire judicia justitiæ tuæ. Psalm. 113.

I.

MIrabilissime, Potentissime Deus, qui illu-

illuminante gratiâ tuâ cognosco, quantopere sim obligatus ad bene operandum, & prosequēndam virtutem; ad declinandum à malo, & fugiendum peccatum: ideo nunc omnino mihi diffisus, totusque confisus: & innixus sanctæ tuæ gratiæ, propono, & tota virtute liberi mei arbitrij, plenissimo, deliberatissimoque consensu, statuo nunquam amplius peccare: & potius millies singulis horis profundere vitam, quàm unquam graviter te, Deus meus, offendere: aut tentare quidquam, facere, dicere, aut cogitare, quod sit contra tuum beneplacitū: sed ut basiliscum fugere omnem occasionē peccandi, & quidquid tibi displicet: quandoquidem ego volo, quæcunq; tu vis; ac detestor, quæcunque tu detestaris. Et si fortè quod absit, contingeret, me committere vel omittere quidpiam, contra tuum beneplacitum; id omne jam nunc protestor, non fore meæ voluntatis & mentis, sed malignæ suggestionis, & subiti motūs, huic meo decreto contrarij: tu, Domine, fac, ut in eodem firmus persistam, & ut nullas tales obreptionēs admittens, omnium desideriorum & motuum meorum, gratia tua juvante,

tē, plenus sim Dominus. Quāpropter libere nunc renuntio omni consensui tuæ voluntati contrario & absolutè me abdico libertate arbitrij, quoties ad malum alliciar, & in periculo versabor te offendendi, & in omni eo, quod tendit ad malum.

II. Præterea propono etiam in posterum observare perfectissimè omnia tua divina præcepta, & quæ tibi promisi in Sancto Baptismo, aut alijs votis: & conabor quantum per gratiam tuam potero, imitari Sanctissimam tuam vitam; & procurare habitum omnium earum virtutum, quæ tibi magis placent: & facere per omnia tuā rectissimam voluntatem, & per omnia pro viribus opprimere meam, in mala propensam, subijciendo illam tui amore omnibus meis superioribus, æqualibus, & Inferioribus, tandemque ingredi viam perfectionis, per illa media, quæ tu Magister meus, in sancto Evangelio tuo, verbis, & exemplis monstrâsti.

III. Adjuva me igitur, Domine, quia sine tuo auxilio singulari non valeo exsequi, & implere bona ista mea proposita: da mihi vivam fidem, fortem & constantem

tem animum: ut sicut tu peccare non potes per naturam, ita ego non possim per gratiam tuam.

IV. Denique rogo te, ut declarationē hanc meæ voluntatis, acceptare, & approbare digneris tuo judicio; ut omnia sint, & fiant ad gloriam & honorem tuum, salutem animæ meæ, & proximi mei, & secundùm Sanctissimam tuam voluntatem: cui, cum toto meo esse, quod mihi largitus es, me dedo, & consecro, Amen.

ACTUS PETITIONIS AD DEUM.

Quodcunque petieritis Patrem in Nomine meo, dabit vobis.

Ioan. 15.

I.

BEnevolentissime Deus, & Domine mi, quamvis ego sum tuus, creatione, conservatione, Redemptione, Iustificatione, speciali vocatione, & naturali conditione: magis tamen peculiarissimâ electione liberi mei

arbitrij cupio esse, & sum tuus: ideo nullius alterius januam, pro gratia aliqua, præter tuam, qui es fons, & origo omnis boni, mihi licet pulsare.

II. Neque aliud desiderare, petere, aut velle à te debeo, nisi illud unum, quod tibi magis arridet, & majorem tuam gloriam concernit: et si quando meam voluntatem alterius cujusquam rei desiderio moveri continget, illud jam nunc abominor, detestor, & fieri nolo: precorque divinā Majestatem tuam, ne unquam in similibus, me exaudias. Imò propterea primò & principaliter peto, & summâ, quâ possum, contentione te rogo, ut perfectissima tua voluntas in me semper fiat: mea verò nullius sit efficaciæ: ut adeò nihil prorsus in me inveniatur, quod non sit tuum. Quia tamen voluntas mea prorsus otiari non potest, opto, ut quòcumque feratur, non sola feratur, Domine: sed semper conjuncta cum tua, quæ sola est sancta & recta. Ita cum gratia tua desidero, ita apud me statuo, ita coram curia tua cœlesti protestor.

III. Quare, ô Domine, quotiescunq; à te

à te aliquid peto, nihil intendo petere, nisi per IESVM CHRISTVM, Filiũ tuum; associatis pariter sanctissimis ipsius, & meis qualibuscunque desideriis Itaque, benigne Pater, si non mea, saltem gratiosa desideria Filii tui merentur admitti. Sic exhibes Iustitiam ipsi, mihi misericordiam, tibi vero ipsi concilias honorem & gloriã Voluntas dulcissimi Filii tui, Deus meus, vult, desiderat, mandat, ut ego sim hulis, patiens, benignus, charitate repletus; cupit vt vivam tibi, mihi moriar. Da benevole Pater, Filio tuo, ut impleatur hoc desiderium ejus, tam pium sanctumque: sic enim satisfiet etiam tuo: & ipsi honor accedet, Spiritui sancto amor, & veneratio.

IV. Domine, quia ego nihil boni possum præstare, concede mihi hanc gratiam, ut ego te sinam facere, quæcunque volueris; & ut meum facere, sit permittere tibi, ut agas in me id unum, quod maxime tibi placuerit.

Et ut in me nihil sit, quod tibi displiceat, exorna me sanctis virtutibus, dando mihi augmentum Fidei, Spei, & Char

Charitatis: humilitatem spiritûs, puritatem cordis & omnes illas Virtutes, dona: gratias, quas scis mihi esse necessarias; & quidquid de gratia tua in mea sive animâ, sive corpore desideras inveniri: quo melius tibi possim placere, dignius & fideliùs deservire, & perfectiùs te adamare: assimilatus tibi ut homini, conjunctus ut Deo. Rogo insuper, ut mihi des gratiam perveniendi ad eum gradum perfectionis, quem ab æterno desideras me consequi: des etiam auxiliâ, media, ac dispositiones necessarias ad obtinendum eundem.

V. Præterea, totâ contentione pectoris mei, peto à te veram contritionem meorum peccatorum, & remissionem illorum: & ut in posterum permittas, me millies potius corporaliter mori: quàm ut vel semel moriar animâ.

Peto item, Deus meus, totis viribus & affectibus animi mei, quos mihi per desideria & merita IESV Christi, Filii tui, largiri dignaris, gratiam efficacem: & si forte nimis importunus videor in petendo, ecce Domine, contentus ero u

ca so

eâ solâ gratiâ: nimirum eâ, quâ respondeam semper gratiis tuis, & sim talis, qualem esse me desideras.

VI. Ita pius es; dulcissime Domine: ita ad rogandum ipse me excitas Misericordiâ tuâ, ut ego terra & cinis petere audeam, non solum id quod habes, sed illud etiam, quod es ipsemet: peto inquam infimus tuus cliens, eâ quâ possum demissione animi, te solo uno & unico perfrui; in te solo respirare, & quiescere, & non in aliquo tuo dono, quantumvis excellente, nobili, virtuoso, divino.

VII. Peto purissimam illuminationem intellectûs, ad tria præcipuè cognoscenda. Primum ad cognoscendum perfectissimè beneplacitum tuum, & facjendam integre Sanctissimam voluntatem tuam. Deinde ad cognoscendam propriam meam vilitatem, ingratitudinem, & ad omne bonum indignitatem. Denique ad habendam perfectam notitiam omnium virtutum moralium, illasque consequendas, quo in me, Deus meus, amor tuus nudus, purus ac sincerus excrescat.

VIII. Tandem rogo te, placeat tibi acceptare meas preces, non ut à me procedentes, sed velut à te inspiratas: & illas conjungere cum precibus Filii tui, IESV CHRISTI, Sanctissimæ Matris suæ, S.S. Angelorum, Apostolorum, Martyrum Doctorum, Virginum, Confessorum, & utriusque Ecclesiæ triumphantis ac militantis: ad obtinendas supradictas gratias & sanctitates spirituales, & corporales: tam meas, quam proximi: neque attendas, Domine, personam meam, sed illorum, quorum offero tibi merita, precesque per IESVM, Christum Filium tuum, à quo derivatur, & provenit omne opus meritorium, & omnis bona voluntas. Quod totum cedat ad sempiternam gloriam, & honorem amabilissimæ, adorandæ, gloriosissimæque Trinitatis. Amen.

ACTUS RENUNTIANDI VOLUPTATIBUS, pro conservanda Castitate,

Erunt sicut Angeli in cœlo, qui neque nubent neque nubentur. Math. 22.

Puris-

I.

PUrissime Domine, & legitime possessor cordium humanorum, tibi libentissimè do omnimodā possessionem, & directū dominū meorū ōniū; rerū tiandōni affectui terreno, & sensuali delectationi ita ut si ego possem frui omnibus voluptatibus, & delicijs sensūs & carnis, quas ab omnibus hominibus delibari ac percipi solent, quæque desiderantur, sique possem illis etiam sine peccato perfrui, nihilominus tamen liberalissimâ mente illis renuntiarem, & resolutissimè illas refugerem: sicuti nunc renuntio & refugio quò tibi magis placeam, tibi puriùs vivam meque tibi conformem.

II. Præterea non solùm repudio quascunque delectationes carnis, sed etiam sensualitatis: ut sunt oculorum; ne aspiciam illa objecta, quæ oculis hominum videntur pulchra, delectabilia, & curiosa: etiam quamcunque rem creatam, qui ipsos afficiat.

Sic etiam omnes alios meos sensus privo omni gustu & delectatione, quam à quacunque re creata possunt accipere: id quod

quod toto corde desidero in me impleri, tantùm ut tu magis oblecteris, tibique gratior fiam. Quia cum laqueos omnium illecebrarum abrupero, & meū cor ab omni gustu, & oblectatione humana purgavero; facilius illud se tibi conformabit, & uniet cum tuo, mi dulcissime IESV. Et sic potero felici tui conspectu potiri, quemadmodum dixisti: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.* Exstingue igitur in me, Domine, & exstirpa radicitus, funditusque omnem cupidinem carnis, & sensuum.

III. Imò ut magis tibi placeam, serviam, & te puriùs amem, non solum repudio omnes supradictos gustus, voluptates & delicias: sed etiam statuo ne illis quidem inhiare, quæ sunt spiritūs, nisi quà prosunt ad excitandum in me fastidium sensualium, eoque perducunt, ut mea tota oblectatio, gustus, & consolatio in te solo sit, & in beneplacito sanctissimæ tuæ voluntatis. Amen.

ACTVS RENVNTIANDI BONIS TEMPORALIBVS

AMORE PAUPERTATIS.

Qui non renuntiat omnibus quæ possidet non potest meus esse discipulus Luc. 14.

I.

REx Regum, & Dominus dominantium, Deus meus, superabundo consolatione, & cor meum exultat gaudio, quã, do cogito, te absolutum Dominum esse universorum, & inter universa mei quoq; postremi & minimi: ab alio, quam à te, possideri nolo; nec aliud ego possidere aut habere volo pro meo bono, & thesauro, quàm te: ita ut si mihi offerretur possessio, & dominium totius mundi, cum omni sua opulentia, splendore, potentia, ego promptissimè ipsi renuntiarem, sicut in præsens illi spõte, liberèque renũtio: neq; illi solùm, sed etiam omnibus alii srebus, quæ humano corde in hac vita desiderari possũt: atque hoc tui solius amore.

II. Et ne, cùm omnibus renuntiâro, me... animum detineant aliqua de singulis, profiteor Domine. quod si me nunc exui velis amictu, quo tegor, æquo id animo ferrem; ut magis me tibi, qui nudus

dus pro me in Cruce pependisti, conformem, & magis in meâ. nuditate tibi placeam; Domine IESV:

SI exturbarer & excluderer domo quam inhabito, tibique Domine magis placeret me habitare cum feris in silvis, aut in quocunque alio loco vili morari, forem contentus.

III. Si quando privabor melioribus cibis & fructibus terræ, & ad sustentationem vitæ solum panem durum, ac nigrũ cum aqua habuero, contentus ero, & pro eo gratias agam: quandoquidem & illo sum indignus, propter multiplicia mea peccata. Ah Domine, imprime cordi meo hanc veritatem: adjuva, & ne permittas me istis vanis bonis mundi, aut quâcumque re creatâ, exquisitâ, pretiosâ, vel tenuissimè affici, sed totum meum bonum, thesaurus, & divitiæ meæ in te sint, & cor meum in te solo acquiescat. Amen.

ACTVS RENUNTIANDI PROPRIÆ VOLVNTATI ex virtute obedientiæ.

Si quis vult venire post me, abneget se metipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me. Lucæ 9.

REctor & primus motor vniuersi, cui omnia obediunt, Deus infinitæ Majestatis, desiderio conflagro, quoties mecum ipse cogito (cogito autem sæpissimè) quomodo possim tibi placere, & me per omnia beneplacito tuo conformare, Et propterea nunc ultro, & liberè, me totum tibi offero, & mancipo: peculariter autem propriam meam voluntatem, cujus liberam possessionē tibi trado. & resigno: quandoquidem aliud præter hanc, in meâ potestate non habeo Hanc ergo per omnia, & in omnibus, cum plenissimo usu & exercitio sanctæ obedientiæ, sanctissimæ tuæ voluntati subijcio: renuntiando planè firma resolutione, quantum possum voluntati & libero meo arbitrio.

II. Tuâque gratiâ fretus propono, semper tibi obedire, in omni re, non facili magis, quàm difficili; amplectendo de novo, & acceptando libentissimè omnia sancta tua præcepta, & quantum ratio vocationis & officii mei patitur, etiam consilia: desiderans, ut illa sint perpetua regula, ac lucerna pedibus meis, & lumen semitis meis: dulcia sint faucibus meis eloquia tua; adimpletio eorum super mel & favum. Volunras tua sit corona capitis meî: & tanquam torques in collo meo, facere quæ tu. Deus meus mandare nobis, & suadere dignaris. Nolo proinde meam voluntatem, uel in minimo unquam tibi esse rebellem, sed semper ad unguem tuæ conformem: ita ut sola contraria cogitatio, & motio, sit mihi dolori ac tormento.

III. Subijcio etiam hanc meam volũtatem, tui amore, omnibus meis superioribus, in omnibus illis rebus quæ sunt consentaneæ Diuinæ tuæ legi, aut ei non expressè contrariæ. Quantumvis autem ardua molestique mandaverint, nihilominus propono, cum tuo âuxilio, prõptè illa exsequi.

IV. Ah Domine tolle, tolle tandem penitus à me propriam meam voluntatẽ;

nec sit amplius initium, neque vestigiũ meæ voluntatis in me. sed omnia mea tua sint: exure & redige illam, ardente & ignito tuo amore, in favillam; ut ablato & consumpto malo, totus ego tandem bonus & gratus sim tibi. Amen.

ASPIRATIO MENTIS IN DEVM

Os meum aperui, & attraxi spiritum. Psalm. 118.

I.

DEus meus, propter immensum illum amorem, quo me prosequeris, fac obsecro, ut ego hîc in terra tantum te amẽ, quantum debes amari:

II. Domine mi, Deus amoris. Bonitas infinita, fac obsecro propter tuum ipsius amorem, ut sicut ego in te, & per te solum vivo; ita etiam meum vivere totum cedat in honorem, & gloriam tuam.

III. Parẽ misericordiarum, talem me fac, & qualem Filius tuus meretur, & Spiritus Sanctus me esse desiderat.

IV.

IV. Amare te volo, Domine, quia tũus sum: mei vero ipsius curam habere nõ alia de causa, quám quia tu id petis, & mãdas Et ideò ptoteſtor, totam curam, quam habiturus sum de me, non futuram quasi de mea re quapiam, sed quasi de tua.

V. Gratum hoc tibi sit, Deus meus: admitte Pater mi, acceptũ habe, Domine, ob merita sãctissimi Filii tui & Redemptoris mei IESV

ACTUS ELICIENDI, CUM AUDIMUS, VEL VIDEMUS aliquod bonũ proximi.

Particeps ego sum omnium timentium te, & custodientium mandata tua. 118.

I.

DOmine Deus meus, cùm audio, & video proximũ meum, & particulariter N. tibi servire, & boni aliquid facere moliri, gaudeo, & multum in hoc mihi complaceo. Et bonum ipsius, reputo quàsi proprium meum bonum: & tanquam meum illud tibi offero, dedico, cum omni illo bono, quod omnes, sancti peregerunt olim,

& peragunt adhuc in universo mundo, ad æternam gloriam tuam, perinde ac si ipsemet ea feciſſem. & faceremus.

II. Ago tibi gratias Domine, pro bonis inſpirationibus & auxiliis, quæ tam huic perſonæ, quàm omnibus alijs meis proximis tribuiſti, & tribuis ad bene aperandum loquendum & cogitandum neque aliter de hoc tibi gratias ago, quàm ſi tale beneficium propriè fuiſſet exhibitum animæ meæ.

III. Quin etiam inſinuo, & immitto me in proprium cor ipſius, & omnium famulorum, & famularum tuarum: ut ſimul cum eis ex corde perficiam omne illud, quod ipſi faciunt & deſiderant facere in ſancto tuo ſervitio. Tu enim ſcis Domine, quod ego idem omnino vellem præſtare ſi tu id me idem petéres, ac donares idem agendi gratiam, vires, occaſionem, facultatem, aut mandatum. Nulla profectò me difficultate vanoq; timore ab illo præſtando ſuerem abſterreri.

IV. Adauge vero, Domine, enixè rogo, in illo bonum, gratiam, & merita, cum omni virtute, quantum ipſe, te inſpirante deſiderat, aut te ſcire, indiget: ut a quo tibi grata fiunt obſequia, exhibeantur multò etiam graviora, majorem in modum.

V. Denique largire, quæſo, Domine, ut quiſquis viderit tale bonum, pulchro exemplo inflammatus, paria meditetur, & incipiat agere ſecundum diſpoſitionem tuæ voluntatis, ad majus tuum obſequium, & gloriam. Amen.

ACTUS ELICIENDI, CUM AUDIMUS ET VIDEMUS aliquod malum proximi.

In quo judicio judicaveritis, judicabimini; & in qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis. Math. 7.

I.

MI perfectiſſime Domine, cum audio & video aliquod malum, maximè ſpirituale, mei proximi, ſummopere compatior humanæ fragilitati: quamvis omnibus communi: & præcipuè compatior defectui hujus N. Non credo tamen illud eſſe tantum malum, quantum mihi videtur

vel esse dicitur: imo fortè nihil est, neq; tale videtur lucidissimo oculo tuo, quale nostro fallaci. Si tamen, Domine, scrutator cordium nostrorum, est culpa aliqua, magnopere doleo lapsu fratris mei: multo magis autem de tua offensa.

II. Ego in vicem hujus defectus, & in compensationem tuæ offensæ, offero tibi pretiosum sanguinem IESV Christi, Filij tui, tantopere humiliati propter peccata nostra: illius charitatem, mansuetudinē, silentium, ac dissimulationem inter continuos nostros defectus.

III. Deinde ego idipsum perpetravi, vel in alio simili te non minus offendi, proh dolor! & graviùs etiam te offenderem, nisi tua me gratia præservaret. Unde etiam toto corde gratias tibi ago pro auxilio, sine meis meritis mihi præstito.

IV. Optimè scio, Domine, te posse ex malo elicere bonum: placetque tibi illud efficere: aliàs malum non permitteres. Cedat ergo ad majorem tuam gloriam defectus iste, ad majorem verò humilitatem & cognitionem sui ipsius, qui peccavi.

V. O

V. Oro denique, occlude omnium oculos, ne inde sumant audaciam patrandi similia: liga linguas morsu conscientiæ, nede re illa loquantur, neve ex minore delicto, quod per humanam infirmitatem admissum est, multa alia nascantur, per defectum charitatis, & Improbitatem humanam.

ACTUS CHARITATIS, ELICIENDÆ EX QVACVNQVE re creata bona malaque.

Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum. Rom. 8.

I.

BEnignissime Domine, magnam capio voluptatem, non solùm ex omni illo amore, quo te prosequuntur omnes sancti, & justi qui sunt in hac vita: sed multò magis illo, quo te longè sincerius cōplectuntur tum illi, qui corpore liberati adhuc in aditu Regni cœlestis commorantes, avidissimè faciem tuam exspectāt tum illi, qui in penetralia felicitatis admissi

missi, charissimo conspectu fruuntur, homines & Angeli: ac præcipuè illorum omnium Regina Virgo, & SS. Humanitas Redemptoris.

II. O si ego possem te amare omnibus illis affectibus, quibus illi omnes te amant! quam libenter & hilariter id præstarem! sed quia non possum, gaudeo saltem, ipsos, qui melius possunt, id facere: ptoquè, ut semper magis, magisque id faciant, & in amore eodem perseverent in æternum, secundùm beneplacitum tuum.

III. Ex altera parte, Domine vehementer displicet, ac doleo, plurimos alios è servis tuis negligentiùs te amare: plerosque etiam, pro amore, tibi referre iniurias. Obsecro, Domine, pro infinita Bonitate tua ignosce illis, & largire gratiam tuam, quâ se nendèt, & te vel jam incipiant amare super omnia, & in omnibus exsequi tuam sanctam voluntatem.

IV. Sed quid dicam de illis, qui à te ad imaginem, & similitudinem tuam formati, & innumerabilibus beneficijs donati, cum te, què super omnia amare debent ne agnoscunt quidem, infideles & improbi:

Quan

Quantum hoc, amabilissime Domine, dolorem debet mihi creare? quas lacrymas expellere: Utinam omnium illorum corda, & voluntatem in potestate mea haberem, ut possem illos tuo amore inflammare? Ecce Domine, saltem cogitatione mea purgatos, ab omnibus, peccatis, quales ego esse desidero, & tu facere potes, omnes illos puros; & sanctos tibi offero, ad honorem & gloriam tuam.

Quanta mihi felicitas eveniret, si possem ego supplere defectum ipsorum, pro sequendo te actibus illis amoris, quibus ipsi te prosequi deberent? & non solum ipsorum defectum, sed etiam pravorum Angelorum, & hominum damnatorum, qui pro amore, laudibus, exsecrabili contra te odio iràque flagrant, longè pejùs, quà flammis infernis. Sed quia ne pro mea quidem parte, amare, ac laudare te satis possum, omnem & meum, & aliorum defectum desiderio saltem, quo possu, & quantù possum, suppleo.

V. Interea pro magna felicitate r putabo, quod sciam tuam diuinam Ma statem, infinitâ suâ voluntate, satis

cere

cere pro omnibus, & omnes ámandi partes explere: cùm infinito amore amas te ipsum. Quare summopere gaudeo, & hûc amorem nunc tibi humiliter exhibeo. & pro me offero, in supplementum etiam omnum illorum, qui omittunt hoc facere.

Deus, amor meus, totum, & unicum bonum meum!

ACTUS ET AFFECTUS VIRTVOSI.

EX consideratione attributorum Dei.

PRÆFATIO.

Licet omnes excellētiæ, & perfectiones divinæ absolutæ, prout in Deo sunt, neque inter sese neque à divina Essentia. sint realiter distinctæ; sed sint summum absolutissimum, & simplicissimū Esse, nihilominus quia noster intellectus est nimis hebes ad illas, ut in se sunt, intelligendas; ideo utitur varijs, & diversis conceptibus, atque distinctionibus, & conatur delibare aliquid illarum perfectionum: quas deinde so

de solemus vocare Attributa divina, quæ nos tanquam excellentias distinctas (licet unitissimas inter se) attribuimus Deo. Quarum cognitio, quamvis tam alta sit ac sublimis, ut maior in mundo invenirī non possit: nihilominus tamen illis, qui practicè illam possident, erit excellentissima Regula ad acquirendas omnes Virtutes, & bona spiritualia: quia cognitio Dei, & imitatio virtutum ejus, est nostra perfectio: sicuti è contra ignoratio Dei, est fons omnis pèccati & miseriarum. *Nosse enim te, consummata justitia est: & scire justitiam & virtutem tuam, radix est immortalitatis.* dicitur Sap. cap. 15. Quare ad similitudinem aliorum actuum virtuosorum hoc libello conttēorum, volui paucos quosdam etiam ex Attributis divinis excipere, ut devotus Christianus ex hac parva luce, quæ sibi datur, possit pervenire ad dictam notitiam & perfectionem vitæ; cum spe tandem consequendi completam, & consummatam justitiam quæ est fruitio ipsius Dei in vita æterna.

essen-

ESSENTIA DEI.

Hæc est vita æterna, ut cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti, IESVM Christum. Iohan. 17.

I.

DOmine mi, tu es simplicissima Essentia, & ideo in omni genere perfectionum absolutè infinitus, nec quidquam tibi potest addi, vel deesse. Incomprehensibiles es respectu omnium locorum, omnium temporum, omnium voluntatum, & omnium intelligentiarum. Quia tu excedis omnia loca, comprehendis omnes differentias temporum, transcendis omnes mentes, absorbes omniâ corda hominum & Angelorum. & tu solus teipsum digne potes comprehendere, metiri, intelligere, & amare.

II. Es immensus, implendo, penetrando, eminendo super omnes res creatas & creandas: immobilis, indeterminatus, incircumscriptus: quia tuâ infinitate omnes terminos, & spatia imaginaria infinita trans-

transcendis. Et ideo naturâ, operatione, cogitatione, affectibus es immutabilis: quia non cadit in te umbra vicissitudinis, mutabilitatis; sed in eodem esse, & velle, semper es firmissimus.

III. Es æternus absque principio, & fine: amplecteris unico puncto, indivisibilis æternitatis, omnem durationem & differentiam temporum: neque obis aliud tempus, quàm perfectissimum. Nunc illud, quod tempori semper ex æquo respondet tibi ipsi es adæquata & perfectissima mensura æternitatis.

IV. Quia igitur, ut firmiter credo, tam grandis est, Domine mi, tua excellentia: nunc toto meo corde, summa cum humilitate & reverentia, te adoro & veneror & unà cum spiritibus beatis & iustis, te confiteor esse, qui es: & coram te humi prostratus reverenter me inclino, & profundissima humilitate submitto: & quia dignus es omni amore, te in æternum amabo integro & sincero amore. Et præterea pro gloria tua desidero ut omnes creaturæ in æternum te ament, agnoscant, reverentur, honorent & laudent: ideo, quæ

que offero tibi meam vitam, vires, facultates & quidquid habeo, vel possum habere.

V. Insuper gaudeo & exhilaror, quoties cogito, te esse tam magnum Dominum, infinitum, incomprehensibilem, immensum, immutabilem, æternum: & in te invenire omnes perfectiones prædictas.

VI. Congratulor tibi intimo affectu cordis tuam tantam Majestatem, gloriam & beatitudinem, quam possides, & æternum possessurus es: ideo convoco omnes creaturas, ut mihi congratulentur, dicendo: *Benedicite omnia opera Domini Domino, laudate & superexaltate eum in secula. &c*

VII. Duplici superabundo consolatione, & jubilo, cum spero & considero istud ipsum tuum bonum, futurum aliquando meum: quia illud mihi promisisti, promeruisti, præparâsti, largitus es, per Christum, Filium tuum Unigenitum, & Redemptorem meum: quo itidem tecum in æternum fruar, modo fidelis in amore tuo permaneam. *Satiabor, cum apparuerit gloria tua.*

OP-

POTENTIA.

Apud Deum omnia possibilia sunt. Math. 19

I.

O Deus meus omnipotens, tu es illa Potentia, quæ omnia quæcunq; vult, potest: & quæ nullam omnino infirmitatem admittit, neque unquam fatigatur operando: omnia ex nihilo producit, eadē facilitate ad nihilum itidem omnia reductura, si velit: nec quidquam illi resistere potest, sed omnia ipsi obediunt. O adoranda, tremenda, & religioso silentio veneranda Omnipotentia! Tu Rex seculorum, per te ipsum omnia potes: á te instituta est, & dependet omnis potentia, omnis fortitudo & energia omnium rerum. Tu, quam omnia ex nihilo creâsti, & sustentaculo tui influxûs eadem conservas, & manu tuæ Omnipotentiæ tenes illa, quasi suspensa, ne recidant in nihilum suum. Tu Domine, per te ipsum potes dare, & agere non solum omne illud, quod omnes homines, unâ cū SS. Angelis animo concipere

pos-

possunt; sed etiam omne illud, quod infinita sapientia cogitare potest: cum omnipotentia tua sit æqualis sapientiæ tuæ, & æqualiter se extendat, & diffundat: quia hæc sola est regula, & mensura illius. Quam enim aliam habeat mensuram immensa potentia, nisi ipsam immensitatem

II. Complaceo mihi, & gaudeo, Domine, de tanta tua Majestate: in cujus cõsideratione, rogo te, velis imprimere animæ meæ profundissimam reverentiam, & humilitatem erga divinam tuam Majestatem. placet mihi etiam, quod disponas, & statuas de me, & omnibus creaturis, secundùm tuum beneplacitum: quia nemo potest dicere, *quare sic facis?* omnia tua sunt, & opera manum tuarum.

III. Fac Domine ut cogitem semper hanc veritatem: te mihi præsentem esse, & manu tuæ õnipotẽtiæ mihi minitári fulmen æternæ damnationis, & ita te nunquã offendam. Dà insuper fiduciam, & securitatem cordi meo erga te, ne ullum præter te timeam, & ne creatura ulla possit me separare ab amore tuo: nam quid sunt oẽs aliæ creaturæ in cõspectu tuo? vel quid mihi

hi mali, sine tua permissione, possunt inferre: quod si tamen ab aliqua permittas me affligi, hoc ipsum Domine mi; cedit in meam salutem, & mihi cooperatur ad acquirendam vitam æternam. Et ideo õmnem meam fiduciam pono & repositam volo in te, potentissime Deus ac Dõmine. Amen.

SAPIENTIA.

A Deo profecta est sapientia. Eccles 15

I.

O Sapientissime Deus, tu es illa Sapientia, quæ comprehendit omne, quod potest excogitari: ignorantia in te nullũ habet locum: omnes res scis, nec potes errare: quia perfectissimè, & distinctissimè omnes res præsentes, præteritæ, futuræ, omnes possibiles, imaginabiles: omnia quæ sunt, & quæ non sunt, tibi, Deus meus, sunt præsentia, & in sancto tuo conspectu posita.

II. Tu es primarium signaculũ omnium rerum: tu omnia tuâ puritate, & subtili-

sillitate penetras, & omnia pariter intimè disponis in omnibus. Et licet attingas & penetres à fine usq; ad finem, & à summo usque ad extremum, nihilominus nulli rei te immiſces; neque à lue quapiam coinquinaris; ſed ſemper in tua pulchritudine, candore, & ſinceritate permanes.

III. Tu es auctor, & artifex: tu exẽplar, menſura, & finis omnium rerum: neque ſolum architectus illarum, quæ ſunt & acceperunt ſuum eſſe, & ſpeciem, à te ipſis impreſſam, viſibiles, inviſibiles: ſed etiam illarum, quæ non ſunt, & omnipotẽtiâ tuâ fieripoſſũt. utique in infinitũ longè plures iis, quæ factæ ſunt.

IV. O Sapientia admirabilis! hæc amplectitur totam ſimul æternitâtem, & intrà ſe totã Immenſitatem capit, totam ad ſe trahit Infinitatem, omnia in ipſa habent æternum eſſe, & æternam vitam: caret principio & fine & per omnia eſt immutabilis.

V. Placet mihi Domine, gaudeo & cõgratulor tibi iſtam tuam profundiſſimam ſapientiam, quâ ſcrutator es cordium. Si ego vellem hanc tuam ſapientiam imminuere vel

vel obſcurare poſſem, ne ãgnoſceret malitiam meam, & ſcelera mea, non facerem: imo potiùs vellem ipſe deſtrui & ãnihilari quàm ut vel vnico puncto tua ſapientia minueretur; per quam etiam humiliter peto illuminari intellectum meum, ut perfectè cognoſcere poſſim pulchritudinem virtutis, & turpitudinem vitii: ut hoc fugiam, illam autem perſequar; & magi magiſque diligam id, quod ad gloriã am, & honorem tuum cedat ſempi ternum. Amen.

BONITAS.

Bonus es tu, Deus, & in bonitate tua doce me juſtificationes tuas. Pſ. 118.

I

DOmine & Creator omnis boni, tu bonus es, non hoc vel illo modo, non in hoc vel illo genere bonitatis: ſed abſolutè ſine principio & fine, ſine limitatione, ſine modo, niſi, eo, quo ſine menſura anticipas, & amplecteris omne bonum. Tu es ipſa plenitudo & univerſitas boni, cui omnes res, ſuprema ſubſtãntia creata, uſq;

ad

ad materiam nudam ac primam, debent omne suum bonum acceptum referre. Tu simplicissimâ Essentiâ tuâ omnē excellentiam omnē perfectionē omnē beatitudinem & omne bonū possides: nec bonitas tua & perfectio ullū habet limitē aut terminū, quia est primaria, neque ab ullo dependet.

II. A te omnia dulcia trahunt suam dulcedinem, omnia pulchra, suam pulchritudinē. omnia lucida suū splendorem, omnia quæ vivunt, suam vitam: omnia quæ sentiūt suū sētire; omnia quæ mouētur, suū vigorē: omnis intelligentia suam notitiam: omnia perfecta, suam perfectionē: omnia demum qualicumque modo bona suam bonitatem.

III. Tu magnus es sine quantitate, bonus sine qualitate, infinitus sine numero, formosus sine figura, æternus sine tempore, immensus sine loco, diffusus sine extensione, perfectus sine multiplicitate, altissimus sine situ.

IV. Tu centrum universi, ad quod naturali pondere omnes res tendunt: in quo omnia conquiescunt: à quo omnia sustentantur: in te sunt illecebræ omnis amoris, consummatio omnis desiderii, terminus

minus omnis motionis, satietas omnis appetitûs.

Quanta est hæc vis tuæ summæ Bonitatis, ad cujus parvi radii splendorem, tanto impetu currit omnis creatura! dum unaquæque illarum appetit particulare suum bonum, & ad illud totis viribus contendit: quod bonum nihil aliud est quam parvum signum tuæ Bonitatis. Hoc omnem creaturam trahit: hoc in mundo tantum motum excitat: omne quod in unaquaque creatura movetur, agitatu operatur. Si lenis umbra boni tanto impetu trahit, quanto magis trahet ipsa veritas? illa, inquam, pulchritudo & bonitas infinita, clare visa, quæ tu es, dulcissimum & summum bonum?

V. Trahe mentem meam ad te, ô immensa pulchritudo, adstringe eam ad te, super omnes res creatas, vinculo indissolubili, & ligamento æterni amoris. Quid quæram & desiderabo extra te, qui es plenitudo omnis boni, fons, finis, suavitas, vis & medulla omnis boni? Valeant ergo aliæ res omnes: Te semper cogitem, amem: ad te contendam: in te

detinear : te laudem, benedicam & o
mnes vires animæ meæ, & tota vita
tibi ſerviant. Omnes res tranſitoriæ, pro
pter te viles, charæque ſint : nullâ ali
ratione illas contemnam, vel æſtimem.

Perfice me, ſecundùm altiſſimum tu
um beneplacitum, in cogitatione & a
more tuo : commuta totum in te ipſum,
ut idem ſpiritus tecum fiam. Amen.

SANCTITAS.

Non eſt ſanctus, ut eſt Dominus.
1. Reg. 2.

I.

DOmine, Deus meus, Tu diceris ſan
ctus multis modis. 1. quia tua
Eſſentia eſt prima radix, & origo omnis
ſanctitatis, & puritatis. 2. quia eſt ob
jectum, & menſura omnis ſanctitatis :
no verbo, tu es principium efficiens, for
male, exemplare, & finale omnis ſplen
doris ſanctitatis, qui in creaturis repe
ritur. Et per te ipſum ſanctus es : per
eſſentiam tuam : nimirum ſanctitate
fundamentali, objectiva & formali. Tam

per-

perfecta eſt ſanctitas tua, ut nihil quid
quam ei poſſit addi, vel demi : quia
eſt ſanctitas eſſentialis, & univerſa
lis.

II. Gaudeo, & complaceo mihi de
iſta tua ſanctitate, fonte eſſentiali omnis
pulchritudinis & Puritatis : á qua omnes
creaturæ intellectuales ſanctificantur, &
pulchritudinem ſuam accipiunt. Hanc
ſanctitatem propoſuiſti nobis imitandam:
& non poteſtatem, non ſapientiam, non
altitudinem Majeſtatis tuæ, cum dixi
ſti : *Sancti eſtote, quoniam ego ſanctus
ſum. Levitici cap. 11.* Non pusillas ta
men à nobis tantam, quantam requirit
eminentia ſanctitatis tuæ : quantam,
cum gratia tua capere poteſt infirmitas no
ſtræ naturæ.

III. Hanc tuam ſanctitatem, & puri
tatem veneror, honoro, amo, & admi
ror. Huic omnis reverentia, honor, &
amor debetur. Hæc præſentiâ ſuâ ſan
ctificavit, & ſanctificat totum mundum:
unde quocumq; me verto, præſentem te
conſpicio, & ubique exiſtentem te vene
ror, laudo, honoro, & benedico : tan

quam in sacro templo gloriæ tuæ. Singulari tamen modo animam meam, quæ multo capacior est mundo corporeo, ad similitudinem Templi, cultui tuo sanctificasti, pro tua habitatione: & ideo intra me, in intimis animæ meæ te habitantem aspicere valeo: & in sancto silentio tecum ipso conversari possum: ibi te placare obsequijs: ibi te adorare: ibi á te istam sanctitatem & puritatem petere: id quod jam, Domine mi, toto corde, & viribus animi mei cupio facere, & impetrare.

IV. Conabor etiam, Domine, & nũc propono, totis viribus fugere omnes impuros & inordinatos affectus, & omnes maculas animæ, quibus templum tuum violari, & profanari potest: quia, Domine sine dubio, sicut necessario magnopere amas tuam sanctitatem; ita necessario magnopere odisti peccatum, & sordes.

V. Tandem tibi, tanquàm auctori, fini, regulæ & exemplari omnis sanctitatis, à qua, ad quam, & secundum quam sanctificãtur omnes res in cœlo & in terra, sit gloria, benedictio, gratiarum actio

actio, ab omnibus creaturis in cœlo & in terra. Amen.

BENIGNITAS.

Ipse Dominus benignus est. Lucæ. 6.

I.

TU, mi Domine, Bonus diceris ratione perfectionis naturalis: ratione sanctitatis, & ratione beneficentiæ: quæ nominari potest benignitas: & hæc nihil aliud est, quàm quædam naturalis tua propensio, tua bona communicandi cum rebus inferioribus, & creatis, pro capacitate cujusque illarum. O quàm verè benignum te demonstras, Domine, quia cum nullius indigeres, tibique ipsi sufficientissimus esses, nihilominus ex nihilo res omnes creasti, & ex suæ nullitatis abysso eduxisti, dando eis essentiam, formam, pulchritudinem, appetitum boni, fugam mali, vires, functiones, impetum, motum, situm, modum, perfectionem, & terminum: & cuique illarum, quod ipsi commodum est, & amabil

bile : & hoc non ob tuam aliquam commoditatem, vel utilitatem : sed ut ipsis bene esset, & pro sua quæque capacitate participaret de tuis bonis, gustaretque fructum tuæ benignitatis. Et ideo omnes res te laudant, & tacitis vocibus celebrant tuam benignitatem *Cæli enarrant gloriam Dei, & opera manuum ejus, annuntiat firmamentum &c. Psal. 18*

II. Sed in genere nostro humano faciomnium excellentissimè resplendet tua enignitas. Tu ad imaginem, & similitudinem tuam nos creâsti, & characte-re vultûs tui nos signâsti : intellectum, memoriam, & voluntatem nobis dedisti, quibus participes efficimur divinæ gloriæ & beatirudinis tuæ : divinisque auxi- & ornamentis nos firmâsti, ut mereremur, & consequeremur tam præstan-bona. Angelos etiam nobis odes, & rectores assignâsti : tandem undum creâsti, & plurimis bonis ntructum pro habitatione & solatio nois donâsti. Quid majus his beneficiis ? quid mirabilius excogitari potest, hac nignitate ? maximè cùm hæc omnia fece-

feceris, ut hac ratione nos perduceres ad sedes cœlestes, participesque nos faceres tuæ beatitudinis.

Ergo totis viribus, & totâ meâ essentia gratias tibi ago, & innumerabiles gratiarum actiones refero tibi, Domine, pro tam insigni benignitate, & omnes creaturas invito ad te laudandum, & benedicendum : *Benedicite omnia opera Domini Domino : laudate, & superexaltate eum in secula, &c.*

III. Gaudeo, Domine, te tam benignum esse & temetipsum dare, & descendere ad res infimas : curare infirmos, adducere abjectos, & exaltare humiles : & ubi major est paupertas, ibi te liberalius effundere tuas opes, & largiri auxilia : quod proprium est veræ Benignitatis. Doleo, & pœnitet me, non imitatum fuisse istam tuam Benignitatem : quia fui sævus, atrox, impius erga proximum meum : nec usus fui bonis fortunæ, & animi, in auxilium proximi : sed multories contrarium feci. Ideò nunc toto corde humillimè à te veniam peto, & propono, te adjuvante me emendare

dare, & esse benignus, suavis, & amabilis erga omnes, ad imitationem divinæ tuæ Majestatis.

Quia ab ista tua benignitate proximè, & immediatè provenit amor tuus, & diffunditur in omnes creaturas, quo communicare vis cum illis bona tua. Quare obsecro, velis igne isto accendere cor meum, ut fiam benignus, & charitate plenus. Amen.

PROVIDENTIA.

Ecce Domine, tu cognovisti omnia novissima, & antiqua. Psal. 138.

I.

PRovidentia tua, Domine, gubernat omnia, à summo cœlo usque ad imas partes terræ: á supremo spiritu usque ad ultimum vermiculum. Hæc æterno omnes res cogitavit, concepit, finxit, ordinavit: sine lege istius nihil omnino nascitur, nihil moritur, nihil operatur, movetur, quiescit. Hinc omnia, quæ carent ratione, tanta cum ratione operantur, & tam ordinatè tendunt ad suum finem: homine excepto, qui dotatus libero arbitrio, ipsomet abutens, longissimè sæpè recedit ab ordine divinæ, & particularis tuæ Providentiæ, proponendo sibi alios fines, contrarios illis, quos illa ipsi constituit. Neque ideo tamen ab universali tua Providentia se subducere potest: cùm incidat in justas pœnas, propositas peccato, & peccatoribus: quo fit ut etiam in improbis elucescat operatio divinæ tuæ Providentiæ.

II. Væ mihi, qui toties quæsivi subducere me à paterna tua Providentia, & vivere volui secundùm imprudens meum judicium, & ideò dùm volui me alienare à divina tua Providentia, quæ me ducebat ad vitam, incidi in millenos errores, & peccata: & incurri justissimas pœnas, decretas ab ordine Providentiæ tuæ miseris peccatoribus, ad gloriam infinitæ tuæ Justitiæ: quam dum stolidè me proripebam à Benignitate, & Misericordia tua, vel invitus incurrebam: & ô me miserum! thesaurizabam mihi pœnas Justitiæ: & dum subtrahere me volebam

ſvavi jugo divinorum tuorum præceptorum, ſubmitebam me duriſſimæ ſervituti dæmoniorum : & dum ſpernebam æterna præmia, promerebar æterna ſupplicia.

Oſtultitiæ, ſanguineis lacrymis deplorandæ ! pœniter, ah toto corde me pœnitet : humillimeque à te veniam peto.

III. Obſecro te, Domine, per omnia mirabilia dulciſſimæ Providentiæ velis à me auferre hanc ſtultitiã, & dare etiam quâ ſemper ante oculos habeam hanc tuam Providentiam : ut quidquid proſperè vel adverſum acciderit mihi, ab ipſa provenire intelligam ac de manu tua pro magno beneficio accipiam. Hæc mea ſit in adverſis prima conſolatio. Hæc in terroribus ingeneret mihi fiduciam, in periculis ſecuritatem, in adverſis toleran[illegible]iam; animi quietem in expectatione futurorum. Hæc auferat à me omnẽ [illegible]ucidinem, ut a ſola benignitate Providentiæ tuæ ſecurus dependeam. Hæc rigat omnes res meas, illasque gubernet uſque ad finem, prout novit expedire ad

ad gloriam tuam, & meam ſalutem. Quibuscumque mediis uti voluerit, proſperis, an adverſis : honore, an ignominia : infamiâ an bonâ famâ : abundantiâ, an penuriâ : infirmitate, an ſanitate : vitâ an morte : nihil recuſo, nihil repudio : quidquid elegerit ipſa, conſultiſſimum judico, & exoſculor.

Hoc unicum & antiquiſſimum meum deſiderium & cogitatio, eſt voloque, ut ſemper ſit fácere, loqui, cogitare, mi Domine, ſicuti tu judicas utile eſſe ad ſalutem meam & gloriam tuam : ut in omni æternitate te contemplem, comiter, amem, honorem, laudem, benedicam, in omnibus rebus, & ſuper omnes res. Amen.

MISERICORDIA.

Miſericordiâ Domini plena eſt terra. Pſalm. 32.

I.

MIſericordiſſime Domine, tu illa immenſa Miſericordia es, quæ e

cedit infinitè omnem miseriam, & malitiam nostram. I. enim, tu eduxisti me ex nihili tenebris, & dedisti mihi vitam, & nobilem naturam, factam ad imaginem tuam, & maximis ornamentis repletam intelligentiæ, judicij rationalis, memoriæ, voluntatis. 2. à statu naturæ elevasti me ad statum gratiæ: faciendo me filium tuum. 3. primis duobus statibus alium nobilissimum adjunxisti, nimirum statum gloriæ: nam multò perfectiora, & excellentiora sunt dona gloriæ, quàm gratiæ. Ad hunc gradum immensa tua bonitas, & misericordia me destinavit. Quare, ô anima mea, si obtinuisti secundum gradum, satage, ut evadas etiam ad hunc tertium: præsertim, quia habes tot adminicula ad consequendam tam magnam felicitatem: ut sunt sanctissima Sacramenta, relicta, & acquisita obis à Christo JESV, Domino Nostro: qui nobis etiam, pro complemento beneficiorum, reliquit sanctissimum Sacramentum sui pretiosi Corporis, & San-

II. Ah Domine, illumina cor meum, ut possim cognoscere immensam tuam misericordiam, cognitamque magni faciam, & habeam semper ante oculos, pro regula; donec exeam ex hac misera vita: & ut anima mea obstricta tantâ benevolentiâ, & tam exquisitis beneficiis, correspondeat toto corde te amando, se dedicando, & obstringendo se sancto tuo servitio.

Tibi serviam, Deus meus, totâ vitâ meâ, nihil aliud cogitem, quam facere, quod sit ad gloriam tuam, & ad eandem tanquam ad scopum misericordissimum, omnes meæ actiones, vires, ac talenta dirigantur. Aliud vires meæ non intendant, spectent, quærant quam facere sanctam tuam voluntatem: & ut saltem aliqua in re correspondeam infinito tuo amori; quo me semper pro curus fuisti, & ne tam magno benefactori sim omnino ingratus.

III. *Benedic anima mea Domino, & omnia, quæ intra me sunt, nomini sancto ejus. Benedic anima mea Domino, & noli oblivisci omnes retributiones*

ejus. Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis : Qui sanat omnes infirmitates tuas : Qui redimit de interitu vitam tuam : Qui coronat te in misericordia & miserationibus. Qui replet in bonis desiderium tuum, & sic renovabitur, ut aquilæ, juventus tua.

Benedicite mecum simul Domino, omnes Angeli & Archangeli : & vos omnes Angeli, Principatus, & Potestates, omnes Virtutes & Dominationes, omnes Throni, Cherubini, & Seraphini : benedicte, inquam, & laudate, & iterum hac fine laudate communem Dominum nostrum : quia fecit nobiscum non secundùm iniquitates nostras sed secundùm magnam suam Paternam misericordiam

Laudate illum Cœli, Terra, Mare, & omnia, quæ in eis sunt. Laudent & superexaltent eum in secula.

Detur ergo Deo gloria ab omni creatura ; benedicat & gratias agat Domino omnis creatura in omni loco Dominationis ejus : & hoc fiat in secula seculorum. Amen.

IV

JUSTITIA.

Justitiâ plena est dextera tua. Quis novit potestatem iræ tuæ, aut præ timore tuo iram tuam dinumerare? Psalm. 89:

I.

NUllus Domine, dignè potest exprimere magnitudinem, & multitudinem suppliciorum, quæ peccatoribus præparasti ; & assignâsti olim perferenda, per omnipotentiam tuam. Sicut misericordia tua est infinita, ita infinita est Justitia tua ; quæ infinitis modis non solùm in futuro seculo, sed etiam isto, quod proprium est misericordiæ, contra peccatores manifestabitur : ut omnes discant te timere, & qui benignitate tua non moventur, saltem tua severitate moveantur, quæ non finet malum ullum impunitum, neque bonum ullum irremuneratum abire : quia apud te non est acceptio personarum, cùm sis justissimus judex.

II. Delectat me, Domine, placetque mihi

mihi hæc tua justitia, quâ si vel tantillum possem te privare, ne posses punire peccata mea, non facerem : imo protestor, si malitiâ meâ, duritiâ, & obstinatione nollem venire ad pœnitentiam : atque adeò si induratus, impœnitens, desperatus mori vellem (quod utinam, Domine, nunquam, in æternum, permittas) hâc horâ protestor, & volo ut justitia tua locum habeat, mittatque me ad æterna supplicia : ut quia voluntariâ, & salutiferâ pœnitentiâ nolui glorificare misericordiam tuam, saltem in tormentis glorificem justitiam tuam.

III. Sed, ô mi dulcissime Domine dum ago hanc vitam, possùm per gratiam tuam provocare à Tribunali Justitiæ tuæ, ad Tribunal misericordiæ tuæ : & ideo hâc horâ pro semper magnâ fiduciâ, Domine, toto corde, totâ anima, toris viribus misericordiam tuam ello, teque obsecro per IESVM Chriam Filium tuum, velis mihi ignoscere, ne subeam tribunal Justitiæ tuæ. Sancte promitto, in posterum cum divino tuo

tuo auxilio, emendare vitam meam, & vivere, ut decet servum bonum : ut per veram pœnitentiam, suavius & dulciùs tua misericordiâ glorificetur. Amen.

FINIS ULTIMUS.

Ego sum Alpha, & Omega, principium, & finis, dicit Dominus Deus Apocal. 1.

I.

QUemadmodum tu, Domine mi, es prima, & suprema causa efficiens rerum omnium ; ita pariter es ultimus finis earumdem ; ac præcipuè creaturæ rationalis. Et ideo debeo longè recedere animo à creaturis, nullamque in eis spem collocare ; quia permultum me impediunt, ne possim pervenire ad felicem, & ultimum meum finem. Propter quem me creâsti qui es turum, unicum, & màximum meum bonum.

Unde nihil mihi magis cordi es

habet

debet, quàm ut conjungar tibi visione, amore, gaudio, in qua unione consistit meum summum bonum, & summa tua gloria, Quare ut stercora æstimo omnes dilectationes, & illecebras hujus vitæ, in comparatione hujus maximi boni. Et ex hoc momento temporis dirigo omnes meas cogitationes, opera & desideria ad hunc finem; neque fatigabor, aut desistam, donec ad eundem perveniam.

II. Sed quia ex me ipso non sum aptus ad tam magnum bonum; ad te, ô misericordissime Deus, recurro; ut per immensam bonitatem, quâ creasti mundum; & factus es homo, & passus propter nos mortuus; perque alia infinita beneficia præstita; & per æternum beneplacitum tuum, quo me prædestinâsti ad tã sublime fastigiũ gloriæ; dis desistere esse meus benefactor, quãvis o sim ingratissimus & negligẽtissimus, dũ s habeo vacandi bonis operibus: sed hoc ma potiùs tuam benignitatem incitet, tanto magis me adjuves ac protegas, nto ego sum infirmior, Recordare obse-

obsecro finis ad quem ab æterno me destinâsti, ne irritum sit in me sanctissimum consilium, ac desiderium tuum. Illumina mentem meam lumine sancti tui Spiritûs, quo directore, possim perfectè cognoscere vanitatem huius mundi, & pericula, quæ in ipso inueniuntur: & ex altera parte intelligam quoq; magnitudinem, excellentiam, suavitatem bonorum immensorum, quæ mihi in te ipso præparâsti: pro quibus toto corde tibi gratias ago, & omni vanitati lubens renuntio.

III. Fac, mi Domine, vt mens mea aliud non cogitet, neque aliud intellectui meo firmiter imprimatur, quàm hic ultimus finis: vt spretis per omnia omnibus caducis, & temporalibus, me protinus eleuem ad amandas res æternas, hunc felicem & ultimum meum finem. Nunquam defatigentur mea bona deria, nec suspiria, nec gemitus pro illàm felicem Patriam; neque ego quam cessem pugnare contra me ip quemadmodum etiam nunc propono rè, donec perveniam ad termin huius

huius vitæ, quando omnes sancti requiescent in te summo bono, & fine nostro per visionem, & amorem, & ineffabilem consolationem: cùm peruenerint ad consummationem adimpletæ suæ intentionis ac desiderij tam optati & exspectati, nimirum ultimi finis, & summi boni, pro quo tam heroicè decertaverunt, usque ad gloriosissimam victoriam. Amen.

CONCLVSIO AMOROSI
Pacti cum Deo

TAndem dulcissime mi Domine, quia cognosco te esse unicum meum bonum, ultimam meam felicitatem, & beatitudinem, nullo pacto debeo me à te separare, sed semper tecum esse unitus, & conjunctus. Quare desidero, & opem dabo. ne momentum ullum tem- prætereat, quo non confirmem ea, superius annotaui & constitui. Et o assequi possim, cupio nunc, quà n reverentiâ & humilitate, cum- diuina majestate inire pactum. & perpe-

perpetuo fedele sancire. ut quemadmodū quoad vixero, nunquam cessabo respirare: ita nunquam cessem in te credere, te amare, te laudare, gratias tibi agere, me offerre; me tibi resignare, gaudere; & abhorrere à mundo, velut à peste: habere zelum honoris tui & salutis animarū: te timere, me humiliare pœnitētiā agere, sancta proponere, & amare proximum meum. Diligere quoque castitatem: paupertatem, obedientiam, & petere à te, quæ suprà petivi. Præterea te cognoscere, adorare, & te Deum Infinitum: Immensum, Immutabilem, Æternum, Omnipotentem, Sapientem, Bonum, Sanctum, Benignum, Providum, Misericordem, justum, & Ultimum nostrum Finem, confiteri. Et ideo nunc omni humilitate, coram Divina Tua Majestate, & tota curia cœlesti protestor, quòd cupiam toto corde totâ illâ virtute, puritate intentionis, & efficaciâ quâ maximâ possum, omnia ista observare, quæ suprà notavi, & dixi, quoties respiravero: & quoties aliquo actu, qui tibi placuerit, me ad te convertam.

vertàm. Accipe Domine illum nunc: & pro illo, & pro omni tempore, Atque hoc animi mei desiderium ratum confirmatumque fit, gratiosissimo beneplacito tuo in æternum. Amen.

AFFECTUS ERGA personam
DOMINI IESU
EX R. FRANCISCI BOURGOINEI, Presbyteri Congregationis Oratorii, Meditat. classe 4.

PRIMA PRAXIS ADORATIonis erga Dominum IESUM.

I.

IN honòrem, & unionem dignissimi, & divinissimi primi illius actûs Adorationis, quem anima IESU ex nihilo creata, & unita Divinitati, erga Deum, & ipsam divinitatem exercuit in primo suæ creationis: & jam factæ incarnationis, instanti.

2. In honorem, & unionem statûs ejusdem animæ, perpetuò Deum adorantis, modo ineffabili, in vita mortali, & in

& in æternitate sua.

3. In honorem, & unionem primi actus adorationis excellentissimi, quem Maria, Mater Dei exercuit, erga Dominum IESUM, tum proximè post ejus incarnationem, tum pòst nativitatem, in præsepi.

4. In honorem perpetui affectûs, & statûs adorationis, sanctissimæ Virginis, erga IESUM filium suum, præsertim in ejus infantia, quando illum lactabat, tractabat, & intuebatur.

5. In recollectionem, & unionem primæ adorationis Angelorum, erga IESUM infantem, in momento suæ nativitatis, juxta Dei mandatum. *Cum iterum introducit primogenitum in orbem terrarum, dicit: & adorent eum omnes Angeli Dei* Hebr. 1.

6 In recollectionem & unionem omnium Adorationum, quæ Domino IESU super terram exhibitæ fuerunt, ut à Cæco nato, & aliis.

7. Denique in honorem, & unionem perpetui cultûs adorationis Angelorum & Beatorum in cœlis erga IESUM homi-

minem, DEVM, & ejus humanitatem.

PRIMA Fiat praxis adorationis, Dominum nostrum IESVM Christum, secundùm primum statum, in sinu Patris, ab æterno residentem. 2. Illum agnoscendo verum DEVM de Deo vero, patri consubstantialem, ejusdem Majestatis & gloriæ, ac rerum omnium Dominum. 2. nos tanquam creaturas, & servos, illi ex toto affectu submittendo. 3. Illam submissionem omnibus modis, ac præsertim per humillimâ nostræ servitutis oblationem protestando.

SECVNDA Adoratio fiat, Domino IESV in secundo statu considerato. 1. illum confitendo, & agnoscendo verum, & unum cum Patre Deum, in humanitate subsistentem, & cum Sancto Spiritu S. producentem, 2. ipsam humanitatem, quatenus in Verbo subsistit, infinitæ dignitatis, & sanctitatis, & divino cultu honorandam, intuendo. 3. ipsum hominem Deum ex humanitate & Verbo admirabile compositum

tum IESVM Christum, mediatorem DEI & hominum. tanquam nostri cultûs & adorationis obiectum. Sub hoc triplici intuitu nos illi totos subijciendo, & nostram erga ipsum ejusque Sanctissimâ Humanitatem, quibus debemus, & possumus modis, infimam servitutem protestando.

TERTIA Fiat praxis Adorationis erga Dominum IESVM, in tertio, & spirituali, erga animas, statu consideratum 1. illius supremum in omnes animas, & spiritus, tam in cœlis, quam in terra & apud inferos, imperium & potestatem agnoscendô. 2 nos totaliter ejus S. Spiritûs, suavitèr & fortiter operantis, potestati committendo, & subijciendo. 3. hanc submissionem omnibus modis interius, exteriùsque protestando.

SECVNDA PRAXIS HONORIS, ÆSTIMATIONIS, & Reverentiæ.

I.

IN honorem, & unionem summæ reve-

rentiæ, quam & primùm ab instanti Incarnationis, & deinceps perpetuò in vita mortali, & æternùm in cœlis anima IESV exhibuit, & exhibet Divinitati, sibi intimè, & hypostaticè præsenti.

2. In honorem, & unionem omnium actuum, & statûs continui humillimæ Reverentiæ, quam Virgo Deipara Filio Dei, filio suo, Homini Deo, & ejus humanitati exhibuit in terris, & quâ æternum in cœlis illum intuetur & reveretur.

3. In honorem & unionem intimæ æstimationis, honoris, & reverentiæ, quâ dilecta multùm, & multum diligens Magdalena, stans aut sedens secùs pedes IESV, aut juxta crucem, aut ad monumẽtum, aut in solitudine, suum Magistrũ & Dominum, sicut illum vocabat, perpetuò coluit, & honoravit.

4. In recollectionem, & unionem omnium Angelorum, quàm hominum, tum in terris & in cœlis beatâ illius præsentiâ perfruentium, qui illum profunda reverentia intuendo colunt, vel nunc facie ad faciem, ejus Divinitatem reuerenter, & trementer intuentur.

PRI-

PRIMA fiat praxis, circa ipsum Esse Divino humanum IESV Christi, Domini nostri: ipsum maximè in apprehensione nostra æstimando: scil. super cœlum, super terram, super Angelos & homines, super omnia creata, tam facta, quam possibilia: illudque quasi nobis dictum audiendo: Ioan. 4. *Si scires donũ Dei, & quis est*, item Illud Matt. 12. *Plusquam Ionas, plusquam Salomon*, plusquam omnia est hic 2. Illam æstimationem protestando, & testificando: tum coram Deo, qui est inspector cordium, per affectus: tum coram Deo & hominibus, prædicando & debitum cultum exhibendo. 3. Demum magnâ animi submissione reverendo: hoc est, nos coram IESV humiliando, secundum proportionem distantiæ nostræ vilitatis & nihili, ad Ipsius Maiestatem, & excellentiam comparari. *O tu quis es, Domine. & quis ego sum?*

SECVNDA fiat praxis reverentiæ. ipsdem actibus æstimando honorando, & reverendo omnem potestatem, excellentiam & dignitatem infinitam, ac Divi-

num Spiritum Domini IESV agentem in ipso & omnia in omnibus operantem.

TERTIA sit circa diuersas operationes, cum Divinitatis in humanitate, tum humanitatis erga Divinitatem: tum denique ipsius animæ IESV tam interiores, quàm exteriores erga nos: per eosdem magnæ æstimationis, summi honoris, & reverentiæ actus, suprà positos: & circa ista, hi in summa actus possunt elici: attentissimè intueri, magni æstimare, devotè colere: humillimè subesse, affectuosè amare, profunde se demittere, summè revereri, denique apud omnes laudare, benedicere, & prædicare Domini nostri IESV Christi excellentiam & Majestatem.

TERTIA PRAXIS OBLATIONIS VITÆ Nostræ in vitam IESV Christi.

I.

IN honorem & unionem primi actûs oblationis Animæ IESV ab instanti Incarnationis, Deo Patri factæ.

2 In

2. In honorem & vnionem perpetui statûs exhibitionis totius Humanitatis IESV, coram Deo Patre, per modum hostiæ & victimæ pro salute mundi, in vita sua mortali.

3. In honorem & unionem illius specialis & spontaneæ oblationis, quam Dominus IESVS fecit Deo Patri ad Passionem & mortem crucis, in oratione, & agonia sua.

4. In honorem & unionem primæ oblationis, & perpetuæ exhibitionis suæ Sanctissimæ Virginis, erga IESVM Filium suum, & Deum suum.

5. In honorem, & unionem omnium internorum actuum, & statuum oblationis, & consecrationis amantis Magdalenæ, & aliorum, qui in terris Domino IESV adhæserunt, ac tandem omnium animarum sanctarum.

Fiat PRIMA oblatio vitæ nostræ naturalis, & omnium, quæ illam constituunt, aut ab illa dependent, vt Corporis, Animæ, facultatum, & sensuum, &c. vitæ Domini IESV passibili, & mortali, & illi sine reseruatione vitam no-

ſtram exhibendo. 2. ei totaliter donã-
do, & irrevocabili proposito conſecran-
do. 3. reſpectum, & intuitum humilli-
mæ dependentiæ vitæ noſtræ, & labo-
rum ejus, ab illa vita laborioſa IESV,
in nobis conſtituendo aut potiùs poſtu-
lando. 4. honorando intimo affectu o-
mnes miſerias, infirmitates, & indigen-
tias, ad quas ſe IESVS Chriſtus, verus
DEVS demittere voluit; eiſque noſtras,
eiuſdem generis, naturales moleſtias, &
neceſſitates uniendo: vt ab illis à face
eleventur, & in ipſo ſanctificentur: tum
etiam alias caſuales, quæ nobis invitis
accidunt.

SECVNDA fiat oblatio vitæ noſtræ
ſpiritualis per gratiam, & omnium ſta-
tuum, & diſpoſitionum animæ, vitæ Do-
mini IESV Divino humanæ. 1. illi ma-
xo affectu adhærendo. 2. ab illa influ-
xum vitæ, & ſpirjtum ſuſcipiendo. 3. ab
illa dependendo, vt à vite palmites pẽ-
dent. 4. ſe illi totaliter committendo:
deniq; hos affectus, & diſpoſitiones ad-
hæſionis, dependentiæ, & participationis
ab illa humiliter poſtulando.

TER-

TERTIA oblatio fiat æternitatis no-
ſtræ, & vitæ futuræ, vitæ IESV Chri-
ſti Domini noſtri glorioſæ. 1. illam in-
tuendo, & honorando, tanquam exem-
plar, objectum, fontem, & cauſam æter-
næ nobis in cœlis glorlæ, quaſi audi-
amus IESVM clamantem & dicentem:
Matt: 6: *Ecce merces veſtra copioſa*, vel:
Ego ero merces veſtra magna nimis. 2.
ſummo affectu cupiendo, & ſperando,
beatiſſimo tandem adſpectu IESV Chri-
ſti in cœlis perfrui. 3. totam æternita-
tem noſtram ad illius gloriam, & vo
luntatem adimplendam puriſſimè refe-
rendo, & dedicando: vt non gloriam
noſtram, ſed ſolius IESV Chriſti quæra-
mus; & optemus in æternum. Hæc ſit
uita noſtra æterna illum honorare, gl
rificare, revereri, & amare: non q'
quia inde beati, & felices efficiemu
ſed vt magis ipſe glorioſus appare.
adeò vt ſi amor IESV eſſet apud infe-
ros cum tormentis, infernus eſſet noſ
Paradiſus: quem optare & præferre om-
nibus Cœli delicijs, ſi ſine amore
IESV eſſe poſſent, deberemus.

QVARTA PRAXIS RENOVATIONIS, IN PROPOSITO & spiritu perfectionis Ecclesiasticæ.

I.

IN honorem & unionem perfectissimæ, nunquam interruptæ, ac sine ulla renovatione continuæ præsentiæ Spiritûs Animæ IESV ad Divinitatem.

2. In honorem, & unionem attentionis & applicationis, cùm in Actu, tùm in statu permanentis voluntatis, intellectûs, & omnium facultatum, ac totius Animæ Mariæ erga IESVM.

3. In honorem primi Luminis, & infusionis gratiæ, quâ IESVS amantem discipulam Magdalenam, ab ipsa primùm se: ab Amore creaturarum, ad amorem sui: à plurimis, ad unum necessarium convertit, & totam renovauit: in honorem quoque omnium Vitæ ejus instantium, quibus illam in novo gratiæ statu semper renovauit.

4. In honorem quoque primi Instantis,

tis, quo IESVS Apostolum è Saulo in Paulum: è persecutore in prædicatorem mundi: ex lupo in agnum commutauit: & sic renouavit, ac tandem conversionis animarum, quas IESVS ad se traxit & convertit: omnium deniq; instantium, quibus animas pias, & sanctas nouâ gratiâ adaugendo renovavit; sicut canebat Psaltes: *Renovabitur sicut aquilæ juventus mea.*

Sequatur Praxis triplex renouationis. PRIMA, quæ primam perfectionem Domini IESV respiciat & revereatur, circa propositū omnis perfectionis Ecclesiasticæ, quæ est Evangelica, acquirendæ 1. Audiendo vocem Christi dicentis, Matt: 5 *Estote perfecti, sicut Pater cœlestis perfectus est:* IESVS est Dominus: & Magister noster, qui loquitur: & nos ad imitationem Patris cœlestis, tanquam filios invitat. 2. Revocando in affectu, omnia pia desideria, cogitationes, propositā firma, & sæpiùs repetita, quæ unquam infudit divina bonitas; tendendi & perveniendi ad perfectionem, quam IESVS ipse verbo & magis exemplo nos

docuit. 3. Rogando Dominum IESVM, vt dignetur illa omnia in nobis renovare, excitare, & accendere: ac si hæc præsens hora esset nobis prima & ultima; deniq; & in Centuplum adaugere.

SECVNDA renouatio fiat circa statū, & Spiritum vocationis nostræ, intuendo alteram perfectionem Domini IESV in omni plenitudine gratiarum, 1. hanc nostram vocationem concipiendo, tanquā fontem, è quo nobis fluunt omnes aliæ gratiæ, & statum illas in se continentem & cui debeat in Cœlis gloriæ status respondere: 2. illam proinde magni æstimando, & faciendo, ne eadat in nos illa exprobratio: *Pro nihilo habuerunt terram desiderabilem.* 3. illi fideliter & plenè cooperando, & se dignum exhibendo Christi Domini ministrum & servum, 4. Singulis diebus illius æstimationem & desiderium renovando: petitâ videlicet pro defectibus contra illam ad. [illegible], & accenso novo feruore, & proposito.

TERTIA Renovatio fieri potest circa specialem internæ vocationis gratiam, & tractum interiorem Sancti Spiritûs in nobis, ad cultum & honorem divini statûs & perfectionis Christi IESV, vt est Homo Deus. 1 Se illi totaliter sine limitatione, aut reservatione offerendo, ad omnia ejus beneplacita, dicendo: *Domine, quid me vis facere?* Act 9 2. discutiendo semel in die, quid in nobis sit, quod potissimum divinæ gratiæ influxum sistat, & impediat: quis defectus, quæ adhæsio, & amoris proprij latebra: illud radicitus in affectu avellendo. Deinde quid illud sit, quod Deus à nobis magis requirat, & velit: quid nostro agendi modo addi, quid detrahi, quid circa illum mutari, & emendari conveniat? 3. firmum concipiendo, & renouando propositum id peragendi, quod erit in se perfectius, & melius, Christo Domino gratius, & ad ejus majorem laudem ac gloriam tendet.

QUINTA PRAXIS UNIONIS, SOLITVDINIS, ET recollectionis internæ ad unum necessarium.

I.

IN honorem huius altissimæ veritatis Christi Domini: *Ego & Pater unum sumus*, Iohan. 10. 2. In honorem, tum unionis humanæ cum Divina natura in hypostasi, tum ex consequenti, omnium aliarum ineffabilium Unionum amoris, gratiæ, & voluntatum utrjusque naturæ.

3 In honorem omnium admirabiliū Unionum, & Communicationum, quæ sunt nobis absconditæ, inter IESVM & MARIAM

4. In honorem, & Unionem huius Voti, & orationis Domini IESV ad Patrem: *Pater sint unum sicut & nos unum sumus*: sic in nobis unum sint, sint consummati in unum.

5 In honorem solitudinis humanæ naturæ Christo cum Divina: quia nulla unquam in simile consortium creatura tretur-

Sequetur Triplex Praxis Unionis no- & recollectionis ad IESVM

PRIMA tanquam ad primum principium & finem nostrum ultimum, & unicū

nicum: quæ primam Christi Domini cum Patre unitatem adoret. 2. ad illum, & ad eius gloriam & voluntatem adimplendam, actu dirigendo omnia nostra dicta, facta, & cogitata: deinde omnia nostra, tam interiora, quàm exteriora, & nos ipsos.

2. Illam in omnibus suscipiendis, & aliis, tanquam scopum intuendo, & ab ipso, cuiuscunque rei, per invocationem capiendo primordia. 3 Renunciando amori proprio, & nostram intentionem, quàm fieri poterit, purificando: vt pure, & sine admixtione terrenæ, aut propriæ fæcis, ad IESVM tendat.

SECVNDA sit, quæ alteram subsistentiæ Divinæ, in utraque Christi Domini natura, Unitatem respiciat, solitudinis & collectionis ad Dominum IESVM, tanquam ad *unum necessarium*. 3. Illud sæpe affectu repetendo: *Vanitas vanitatum, præter amare IESVM, & illi soli servire*: & hoc nobis in vita, & æternitate, est unum illud necessarium. 2. solebat S. Catharina Senensis, penetrale intimum cordis sui reseruando Domino

Iesu

IESV: ibi solum cum solo sæpiùs se recolligendo: ibi audiendo veritatem intùs loquentem. 3. Marthæ aliquando partem relinquendo: hoc est, plurima, circa quæ erat occupata & turbata: & in quiete Orationis partem optimam Mariæ eligendo, quæ est illud *unum necessárium*, hoc est vt per verã animi, sive volũtatis, aut exterioris applicationis sensuum simplicitatem, novã, inutilia, curiosa, superflua, aut quæ ad nos non pertinent, quæ officium nostrum, obedientia, vel charitas non præscribit, & de quibus Deo rationem reddituri non sumus: illa, inquàm, *plurima* omittamus, & *unum* eligamus: *uni* non solùm intentione, sed cum majori recollectione, & unitâte actionum applicemur. 4. Ut in oratione cum Deo nos simplicius geramus, atq; humiliùs, non nostris fidendo conatibus: sed magis nos Deo totos committendo, & à Deo eleèmosynam solùm petendo.

TERTIA erit Unionis, & adhæsionis cum Christo Domino in omnibus, quæ tertiæ, quam habet, & vult nobiscum habere, respondet unitati. I. Nos totos

totos illi exhibendo, & vniendo, tanquam membra capiti, animas animæ, corpora corpori, corda cordi, spiritus spiritui, desideria & omnes voluntates Sanctissimæ voluntati, denique vitam vitæ Domini IESV. 2. Magis in particulari, vel quotidiè assumendo aliquod punctum, & mysteriũ Christi Domini, cui nos omnia nostra unimus, vel ad singulas actiones, aut quæ occurrunt toleranda, aliquid seligendo in Domino IESV conforme, cui illa dedicemus: ut in exercitijs humiliationis, spectando humiliationem aliquam ejus particulari: in miserijs hujus vitæ, easdem, quas ipse sustinuit pro nobis, infirmitates honorando. 3 ista tria differũt, honorare & uniri primũ enim continet animi submissionem, cum testificatione internæ excellentiæ, quæ in Christo Domino elucet: secundũ verò obsequium, quod ipsi aliquo fãcto, & opere exhibemus, ad illam testificandam: tertium verò est nostras aliquo modo actiones IESV Christi actionibus copulare, quo fiat, tùm vt nostræ

strx ab illis sanctificētur, elevētur, & quasi unguento ejus gratiæ perfundantur: tùm ut nostræ esse desinant, & Christi esse incipiant: ut paululum aquæ, in unū dolium injectæ, vim suam & naturam perdit, & in vinum transmutatur. Non quod naturali, & vitali mōdo non nostræ esse queant: sed quod per hanc unionem fiant etiam supernaturales, & ad sublimiorem gradum sanctitatis eleuentur, quâ ratione solius sunt Christi, & non nostræ.

SEXTA PRAXIS, HUMILIATIONIS ERGA CHRISTVM, Dominum, ex professione nostræ indignitatis, ipsius supremæ dignitati cōparatæ.

I.

IN honorem, & cultum humillimum, divinæ, & infinitæ dignitatis JESV Christi in Divinitate sua, & in Majestate, quæ est æternæ, quæ, infinitâ gloriâ, & obsequio dignus est: quòd à seipso solo, sibi condignè potest exhiberi.

2. In

2. In honorem supremæ, & infinitæ dignitatis, quæ Naturæ humanæ, in VERBO subsistenti, per unionem communicata fuit; quæ digna est Deum, supremo, & infinito cultu, atque ejus infinitati respondente, colere, adorare, & glorificare.

3. In honorem, & reverentiam ejusdem dignitatis Christi erga nos, qua dignus est, omnem gratiam nobis promereri, omnes animas creabiles sanctificare, omnia peccata possibilia delere, &c.

4. In honorem dignitatis Christi Domini, quâ ipse dignus est adorari, glorificari, & amari in æternum ab omni creatura.

Sequatur Praxis humiliationis erga IESVM, seu triplex confessio nostræ vilitatis, & indignitatis.

PRIMA sit nostræ pravitatis, abjectionis, humilitatis, nihili, & quod ejus est indignitatis in natura, ipsi dignitati Christi Domini, ut Deus est, ut homo Deus, ex adverso oppositæ, ex qua 1. sumus verè coram ipso nihil, in omnibus, in anima, in corpore, in

prius

principio ortûs, in progressu uitæ, & in fine: quia ex solo Dei concursu subsistimus. 2. ad omnem Dei gratiam, aut beneficium, sumus impotentes, & ex nobis indignissimi: hanc vtramque agnovit Virgo humillima: *Respexit Deus humilitatem*, hoc est, abjectionem, nihil & indignitatem *Ancillæ suæ*. 3. ad omne malum sumus impotenter potentes, capaces, & proni: & nisi Dei nos præservaret misericordia, in omnia labi possemus, *O Domine, Tu quis es, & quis ego sum?* vt identidem S. Franciscus repetebat.

SECVNDA sit confessio nostræ indignitatis ex peccatis contracta, alteri dignitati Christi Domini, quâ ut Sanctus Sanctorum est, & ex communicatione idiomatum, omni honore dignus: ac 1. sumus ex nobis pauperes, & nihil habentes, sumus indigētes omniū, & mendici, omnia à Christo Domino mendicatim accipientes; miles sanè illi, *qui incidit in latrones, qui expoliauerunt eum*. Luc. 10 2. Sumus ad omne bonum gratiæ, & meritorum æternæ vitæ, omnino ex nobis ipsis impotentes: *Sine me*, inquit Dominus, *nihil potestis facere*; & Apostolus: *Non sumus sufficientes cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis*. 3. fateamur nostram, coram Christo Domino, indignitatem, ex malitia voluntatis, ac perversitate intellectûs, ad desiderandum, quod nobis, conveniat: & ex ignorantia in intellectu, ad illud sciendum, aut intelligendum, quod gloriæ Dei, & saluti nostræ magis expediat: quæ duo sunt peccati effectus pestiferi.

TERTIA sequatur ex ijs. 1. altera cõfessio nostræ indignitatis, quâ digni sumus, quos Deus in massa perditionis relinquat, & omni gratiæ privet auxilio: ob tot defectus, & abusus commissos ipsius divi gratiæ: qui enim acceptum talentum non dat ad usuram, non solùm indignus est, cui plura credantur; sed etiam meretur, ut ab illo, quod habet, auferatur. 2. intueamur, reverearmur, & toto affectu diligamus hanc maximam IESV Christi Dignitatem, atq; Humanitatis ejus, quæ digna est omnia delere peccata, & omnes animas sanctificare. 3. ad illum tandem

tandem recurramus, tanquam omnes nostros defectus, & indignitates, suâ dignitate infinitâ supplentem: petamus proinde illi adhærere & uniri, illam Deo Patri in supplementum offerre, ut sicut Iacob, hædinis pellibus opertus, Patris benedictionem obtinuit: sic Christi Domini meritis, & dignitate nobis applicata, Dei misericordiam impetrare possimus.

SEPTIMA PRAXIS, AMORIS in Dominum IESVM.

I.

TRiplici sanctitati, & gratiæ IESV Christi, triplex in illo respondet amor; PRIMVS est Diuinus, æternus, infinitus, & Deus ipse, quo per communicationē Idiomatum, homo IESVS Patrem amare dicitur. SECVNDUS est ex plenitudine gratiæ in Christo procedens, quo humanitas IESV diligit Deum, plus quam Angeli, & homines in æternum. unde ait: *Diligo Patrem, & sicut mandatum dedit*

dedit mihi Pater, sic facio. TERTIVS est respondens gratiæ capitis, quo IESVS tanquam caput nostrum nos amat. *Dilexit nos, & lavit nos à peccatis nostris in sanguine suo.*

In honorem igitur hujus triplicis amoris IESV Christi, triplex in ipsum praxis Amoris exerceatur.

PRIMA igitur praxis, sit amoris erga IESVM, in primo statu, sanctitate, & amore consideratum: ac 1. diligamus IESVM; quia ipse est in se infinito amore dignus: quia est ipsâ diuinâ sanctitate sanctus: quia est æternâ bonitate bonus: cujus essentia est bonitas: & qui nobis, ut hic est summum nostrum bonum: omnis Angelorum & hominum amoris objectum, in æternum. 2. diligamus IESVM; quia ipse non solum infinito amore dignus est, sed Infinito more amans, & diligens Patrem: hunc æternum amorem Filij in Patrem, profundè adoremus & amemus. 3. diligamus IESVM; quia *Pater diligit Filium, &c.* quia ipse infinito, & divino amore a Patre diligitur.

Sed

Secunda praxis amoris, sit erga IESVM in secunda Sanctitate, & plenitudine omnis gratiæ spectatum. Ac 1. diligamus IESVM; quia ipse dignus est in hoc statu: quia est admirabile amoris compositum: quia ex amore homo factus, & de Spiritu S. (qui est Amor DEVS) conceptus est: quia est ejusdem S. Spiritus operationis (quæ est amoris) terminus: quia est objectum in se amoris dignissimum: quia ex plenitudine gratiæ & thesauris sapientiæ Dei habet dignitatem, & bonitatem; super omne, quod est, vel esse potest. 2. diligamus IESVM; quia in hoc statu creato, Pater illum diligit, Spiritus S. diligit, tota Trinitas diligit: quia ipse ut homo, & in humanitate sua, est dignissimum complacentiæ Patris objectum de quo ait: *hic est Filius meus dilectus, &c:* quia per illum solum possumus à Deo diligi, & complacere Patri. 3. diligamus IESVM; quia ipse per Amorem gratiæ creatæ diligit Patrem amore perfectissimo, continuo, & nunquam, à primo Incarnationis momento, interrupto, vel in

vel in æternum interrumpendo: & cujus unicus actus, amore æterno, omnium Angelorum & hominum, sit dignior, Deoque acceptior; quia denique hoc amore, humanitatis suæ, omnem amoris in creaturis defectum supplet. ô IESV, super omnia diligende, super omnia Deum diligens, & super omnia dilecte, diligam te in omnibus: & super omnia, ut te, qui solus es dignum amoris objectum & præmium, omne desiderium superans, in æterna tandem felicitate consequamur.

Tertia praxis exerceatur erga IESVM Christum in tertio statu, per respectum ad nos: ac 1. diligamus IESVM; quia ipse est Caput nostrum, nosque membra ejus: ipse est Pater, nos Filij: ipse Spōsus, nos ejus deliciæ: ipse Dominus, nos servi: ipse Pastor, nos oves pascuæ ejus: ipse Saluator, nos ejus sanguinis pretio magno redempti. 2. diligamus IESVM *quia prior dilexit nos*. quia cùm dilexisset, homo factus ab initio, *in finem*, & in mortem usque dilexit nos; quia ex amore nostri

cor

tot labores & dolores: ac mortem acc
bissimam sustinuis: quia ardentissimo d
siderio, & siti salutem nostram concup
vit: quia nobis singulis ita passus, ac
pro solis: quia nunquam in æternum
nos amare cessabit. O quanto amored
gnus tam antiquus, tantus, & tam pe
severans amator! 3. Diligamus IESV
quia ipse est Deus noster, homo noste
& unicuique dicit: *Omnia mea tua su*
quia, *cum in forma Dei esset*, æqual
Patri, propter nos homines; & propte
nostram salutem. *formam servi accepit*
& homo factus est: quia suum corpu
& sanguinem in Altaris Sacramento, ci
bum & potum animarum, præ nimio a
more, reliquit: quia ipse innocens pr
peccatoribus, justus pro injustis, sanctu
pro ingratissimis, in Cruce mortuus
est: quia applicatione meritorum suorum
per Spiritum S. & infusionem grati
suæ, sanctificat animas nostras; q a
nos in cœlis glorificabit, & utrumque
sensum beatificabit, reficiet, oculum
cordis in visione suæ divinitatis, & ocu
lum corporis præsentia humanitatis suæ;

Dili

Diligam te, ô Domine JESV, *fortitudo mea*, per incarnationem: *firmamentum meum*, per sacram Eucharistiam: *Refugium meum*, per Crucem: *Liberator meus*, per gratiam æternam: O Domine IESV Christe, qui dixisti: *Petite, & dabitur vobis*: quæsumus, da nobis petentibus, divinissimi tui amoris affectum, ut te toto corde, ore & opere diligamus, & à tua nunquam laude cessemus.

S. *Aug. Ps.* 17.

OCTAVA PRAXIS SERVI tutis erga Dominum IESVM.

PRimo. In honorem & adorationem formæ Dei, quam IESVS habet in Patre, ut Patri æqualis.

Secundo In filiationis ejus naturalis, quâ ab æterno procedit à Patre, & ad quam per unionem hypostaticam est vectâ in Christo natura.

Tertio. In honorem & piam recollectionem formæ servi, quam IESVS accipere voluit, in *similitudinem hominum*

factus. Phil. 2.

Quarto. In honorem omnium obsequiorum, & servitiorum, quæ IESVS Christus, tanquam Patris servvs, illi exhibuit.

Quintò. In honorem humilis & servilis Nativitatis, vitæ, ac præsertim Mortis maximè servilis IESV CHRISTI.

Sextò. In honorem, & unionem horum affectuum, effectuum, & verborum Christi Domini: *Filius hominis nõ venit ministrari, sed ministrare.* & *Ego in medio vestrùm sum, sicut qui ministrat.* & *Qui major est in vobis, fiat sicut minor.*

Sequatur triplex professio nostræ servitutis, erga Christum Dominum.

Prima fiat ipsi Christo Domino, ut Deo, ut Creatori, ut summo Domino ac nos totos, ac totaliter inesse Natu e, rpus, animam, potentias, & quæcunq; ab illis pendent, aut procedere possunt, hoc est, actiones & passiones, &c. supremæ ipsius Majestati, Divinitati, Immensitati, & infinitati offerendo, dedicando

cando & consecrando, in servos, & titulo servitutis, illi jure suæ Majestatis, & nostræ parvitatis, debitæ. 2. ut Creatori & Auctori nostro, nos illius creaturas, ac proindè naturaliter & essẽtialiter servos, omnibus, quibus possumus, & debemus, modis illi devovendo. 3. Supremo ejus Dominio, Imperio, ac Omnipotentiæ, quam in nos habet ut creaturas, & servos suos, quâ *potest & animam & corpus perdere in gehennam*, & nos in nihilum redigere: & nos illi in omnibus, & per omnia subjiciendo ac submittendo.

Secunda fit per respectum ad ejus bonitatem, & misericordiam, in toto esse, & statu gratiæ: ac illum, ut fontem omnis gratiæ reverendo, & nos illi, ut auctori, & causæ omnis nostræ sanctificationis & salutis, exhibendo in servos humillimos: *Nec enim aliud nomen est in quo oporteat nos salvos fieri.*

3. illum jure redemptionis, in cruce factæ, Dominum nostrum agnoscendo: qui nos suo pretioso sanguine redemit: ac proinde illi, tanquam servos empti-

tios, & mancipia nos, vitam præsentem & futuram in æternitate donando. 3. illum, ut glorificatorem in cœlis, & æternitatis objectum, & copiosam mercedem suscipiendo: ac nos illi secundùm esse, & statum æternæ gloriæ, quam speramus pro nunc, & pro æternitate in servos devovendo.

Tertia fiat oblatio per intuitum supremi, & superexcellentissimi status Unionis hypostaticæ: ac 1. solemnem erga JESVM Christum, hoc titulo factam, servitutis professionem: qua satanæ, & omnibus pompis ejus abrenuntiantes, nos Christo Domino adhæsuros protestati fuimus in Baptismo: & charactere servitutis indelebili signati fuimus, renovando, & ex toto corde eadem iterum protestando.

2. Speciali donatione IESV Christo Deo Homini, ejus Divinitati subsistenti, viventi, & ineffabiliter operanti, illiusque vitæ divinissimæ & humanitati sacratissimæ totaliter donando, & æternum Anathema consecrando. 3. petendo supplicitèr, ut dignetur IESVS CHRISTVS Domi-

Dominus & Deus noster, nos in suos servos, & mancipia, suæque humanitatis sanctissimæ acceptare: nos tales facere, quibus vult modis, quibus dignus est, & debemus: & hujus servitutis perpetuæ, & irrevocabilis characterem novum & indelebilem imprimere. O IESV, sim servus tuus. sim hoc vinculo fortiter tibi devinctus. O IESV, fac me regiam servitutem tuam omnibus Mundi Regnis, & Imperiis anteferre, qui es *Rex Regum, Dominus Dominantium, cujus Regni non erit finis*, qui es DEVS benedictus in secula. Amen.

Omnia ad majorem Dei Gloriam

INDEX

Præ intentio pag 1.
Actus fidei 4.
Adorationis 7.
Amoris erga D. 9.
Laudis & Gratulationis 13
Gratiarum actionis 15

Oblationis 1
Resignationis erga Deum 2
Spei & confidentiæ in Deum 2
Delectationis in Deo. 2
Zelus honoris Dei & salutis animarum 2
Actus Timoris Dei 3
Humilitatis & agnitionis sui 3
Compunctionis & Odij contra peccata 3
Boni propositi 3
Petitionis 4
Renuntiandi Volupt: pro castitate 3
Renuntiandi bonis temporalibus, amore pau
pertatis 4
Renuntiandi propriæ Voluntati, ex Obedi
entia 5
Aspiratio mentis in Deum 5
Actus eliciendi, cum audimus aliquod
bonum proximi 5
Eliciendi, cum audimus aliquod malum
proximi 5
Eliciendi ex re quacunque 5
Actus & affectus ex Attributis Dei 6
Essentia 6
Potentia 6
Sapientiæ 6
Bonitate 7

Sanc-

Sanctitate 74
Benignitate 77
Providentia 80
Misericordiæ 83
Iustitiæ 87
Fine ultimo. 89
Conclusio, & pactũ amorosum cum Deo 92
Affectus erga personam D. N. Iesu Christi,
ex Francisco Bourgaineo
Praxis Adorationis erga Dominũ I, 94
Honoris, Æstimationis & reverentiæ 97
Oblationis vitæ nostræ in vitã Iesu Chri. 100
Renovationis internæ in proposito & spiritu
perfectionis Ecclesiasticæ 104
Vnionis, solitudinis recollectionis inter-
næ 107
Humiliationis erga Christum 112
Amoris in Dominum Iesum 116
Servitutis erga Dominum Iesum 121

FINIS

I.

PRAXES

Sive

ACTVS VIRTVTUM EXTERIORES

PRAXES EXTERIORES VE

Actus Fidei

MANE à somno, post solemnes hominis Christiani preces, constitutus animo ante conspectum Dei, & totius Curiæ cœlestis, edes fidei tuæ professionem, recitans symbolum Apostolorum, his insuper adjectis ex Cõ. Trident. formula. *Præter hæc admitto, recipio, & firmissimè amplector, traditiones, & constitutiones omnes tum Apostolicas, tum Ecclesiásticas, omnemque sacræ scripturæ partẽ juxta Ecclesiæ Catholicæ sensũ. Fateor septẽ vèrè, ac propriè esse Sacramẽta*

rituſque in eorum administratione, ab eadem Ecclesia approbatos recipio, atque admitto: ac in missa quidem profiteor rite offerri Christum propitiationem pro vivis, ac defunctis, eundemq; Venerabili Sacramento realiter, ac integrè contineri. Constanter etiam teneo Purgatorium esse, animasq; ibi detentas suffragiis fidelium adjuvari: item sanctos honorandos atq; invocandos: eorumq, tum Imagines, tum Reliquias religiosè colendas esse: præterea facultatem esse in Ecclesia concedendi Indulgentias, earumq; usum esse salutarem. Denique pari fide credo alia omnia, quæ sancta, Apostolica, & Catholica Ecclesia Romana, nobis credenda proponit: contrarias verò Hæreses omnes, atq; errores rejcio, & anathematizo. Porro in hac fide me ad extremum velle vivere, atque etiam mori libet: planèque profiteor, & protestor.

Sic me Deus adiuvet & omnes Sancti ejus. Eandem professionem fidei usurpabis in missa post Evangelium, & Vesperis ante nocturnam quietem.

2. Cum ad flagitium aliquod, turpe,

præsertim; vel designandum animo; vel opere, clàm patrandum instigaris, hunc fidei actum exerce: *Credo firmissimè hic, ac ubiq; Deum meum præsentem esse, non actionum modò; sed etiam quarumbis cogitationum inspectorem, scrutatorem, & severissimum judicem. Non video te quidem, Deus meus; sed tu tamen vides me. Impudens ego in tuo conspectu tantum scelus admittam?* ah! millies potius moriar.

2. Specialem pietatis sensum habe, & exhibe erga Christum in Eucharistia expresso fidei actu circa venerationem huius Sacramenti; ut ita saltem ex parte, bonos refarciatur, quem Hæretici partim negant, partim conuellunt. Quare subinde locum, ubi Eucharistia asservatur, adibis religiosæ venerationis causa: Sacris benedictionibus, & supplicationibus publicis interetis, cum solemni ritu sacra Eucharistia deferetur, vel adoranda proponetur: ob eandem causam missam reverenter audies, cum licuerit; & frequenter ritè paratus mensæ Eucharisticæ accumbes.

4 Ex eadem viva fide, & ob eundem finem, nimirum vt Hæreticis repugnes,

speciali devotione Sanctos colito; festos ipsis diebus ritè celebrato; eorum Imagines etiam privatim in Oratorio religiosè honorato, Reliquias, & Agnum Dei è collo gestato.

5 Ex simili fidei motivo indulgentijs lucrandis, studiosè operam pones, & tum hoc, tum alijs modis defunctorum animas in purgatorio detentas adiuvabis.

6 Similiter aquam lustralem asserva bis domi, qua mane, vesperi, subinde ad ingressum, egressumq; te piè adspergas.

7 Sæpe orabis, aliaque bona opera rejetès ad impetrandam à Deo conversionem tum Hæreticorum, tum Ethnicorum, sive per te, si quid in hoc genere possis, sive per eos, qui fidei propagandæ studio operam etiam in extero orbe navant.

8 Denique fronte exporrectâ, vultuque constanti fidem, ac Religionem Christianam, pietatemque profiteberis; quoties, & tempus exigent. Quod si fides spiritualis ædificij basim succutiat dæmon (quod in morte præsertim efficere molitur) tu è contra, Non disputo tecum, inquies, sophista diabole: quas argumentorum umbras

umbras obtendis, fugio, detestor: securè credo, quod una uniformique fide à Christo hucusque tot sapientissimi sanctissimiq; viri crediderunt, tot ubique miracula confirmârunt: credo, inquam Deo meo, cujus revelationem mihi proponit Ecclesia Apostolica, Catholica, Romana. Columna & fundamentum Veritatis, cum qua disputes, si velis: ego in eius fide vivam, ac moriar: quod coram cœlesti Curia, & omnibus hîc adstantibus profor. Quare si per delirium verbum aliud, aut aliter sonans exciderit, indictum volo. Adâuge, Domine mi, hanc fidem, & tu ipse responde pro me, quia vim patior.

SPEI

I

QAnè à somno inter reliquas quotidianas preces ita orabis.

Deus infinitè potès: & sùmè misericors, ego vbecillus, & miser qui ex me nihil habeo, nihil scio, nihil sum, accedo ad te omnis boni fontē, & infinitæ tuæ bonitati, meritisq; Filij tui

Redemptoris mei innixus spero firmiter, me ate obtenturum gratias, virtutes, auxilia cæteraque omnia bona tum corporis, tum animi, quæ mihi necessaria sunt, ut ad cœlestem beatitudinem pertingam, Ah quando id erit? *Quando veniam & apparebo ante faciem tuam: Da sic curram ad brabium, ut comprehendam.*

Hîc Orationem Dominicam magno animi ardore pervolves, *Pater noster qui es in cœlis &c.*

2 Cùm die sudo, serenâve nocte cœlum ridet, arridet humus, aut aliud quidvis placet, venustum, opulentum, magnificum, exclama cùm Augustino. *Si tanta, Deus meus facis nobis in carcere, quid ages in palatio? si tam innumerà, & varia nunc amicis pariter tribuis, & inimicis: quàm magna & dulcia solus es largiturus amicis: si tanta solatia in hac die lacrymarum, quanta conferes in die nuptiarum!*

3. Cùm afficì te sentis ad res infimas reprehende teipsum, & hoc tibi probrum objice: *Quid, Animule mi, quid oculi istas miranter, & tanto licitamur, &*

zanto salutis periculo? quæris opes? Deus est omnia, Mundus nihil. Amas voluptates? Deus cœlo reposuit æternas: ambis honores? veros sectare. quid umbras, fumos & fungos sequimur? Denique, quid sola voluntate mentem pascis, id est siliquis porcorũ, regali dignus mensa? suspira, & suspice cœlum, cui nati sumus: illic bona & magna, & æterna sunt, cætera tanquam te minorã pedibus & animo preme & imò calca.

4 Cum acerba, & dura pateris, corpore, morbis aliisque miseriis afflicto; cutem manus unius manu alterâ quasi morsicatim nonnihil stringe, atq; Asinum tuum malis fatiscentem hoc stimulo adige.

Non ut iam, ita erit semper, imò nec erit diu; breve est, quidquid finem habet. Atqui scio, quod Redemptor meus vivit, & in novissimo die de terra surrecturus sum, & rursum circumdabor pelle mea, & in carne mea videbo Deum Salvatorem meum quem visurus sum ego ipse, & non alius: reposita est hæc spes in sinu meo:

3 Cùm res acerbæ Dei, & salutis causa, imo intus reluctante, tamen exsorbenda sunt, poculum hoc faccero, & melle oblines.

Non

Non sunt, anime mi, condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis. Lêve, & momentaneum hoc, supra modum in sublimitate æternum gloriæ pondus operatur in nobis, non contemplantibus nobis, quæ videntur, sed quæ non videntur quæ enim non videntur temporalia sunt; quæ non videntur, æterna sunt, Hoc sudario egregius pugil Paulus omnem gravissimorum laborum sudorem abstergebat; hoc proposito brabeo cæteri fortissimi Athletæ cum bestijs, cum ignibus, crucibus, mortibus ipsis fortiter pugnârunt; viceruñt. Si tentationum vi in desperationis abyssum, in mortis præsertim agone præcipitari te sentias, spei anchorã projice, dic: *Quid naufragaris anime? spera in Deo quoniam adhuc confitebor illi salutare vultus mei & Deus meus: projice te in eum, non subtrahet se ut cadas,* Infinitè bonus est, promptorque ut beneficia conferat, quàm tu petere aut sperare posses. Pater est, ipse enim te fecit, & tanti fecit: ut pro te servo redimendo Filium suum tradiderit: hic autem triginta tribus annis quid non fecit quid

ũ

non est passus? IESVM ipsum habes Advocatum, qui Patri ostendit vulnera MARIAM quæ Filio ostendit ubera, Angelum cui commissus, tot Sanctos quibus es cõmendatus: Eia adesto, Optime IESV ne Sanguis tuus in me pereat: Ades Clienti, MARIA: Adeste Sancti omnes: vestris præsidijs munitus, *Sperabo in Domino*: & licet *consurgant adversum me castra, non timebit cor meum.*

CHARITATIS IN DEUM & zeli divini honoris.

I.

SÆpe has faculas ore jactabis, quæ animum ad Dei amorem incendant. *Scriptum est, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota mente tua, & ex omnibus viribus tuis, Et qui non diligit, manet in morte. Præcipis ergo, bone Deus, ut te amem, & mortem, & quidem æternam minaris. An non satis magna pœna est, si non amem te: aut an opus est his inculis legum, & tot minarum; ut ad tui amo-*

amorem adstringar? adeo sum mentis inops, ut tua beneficia, gratias, perfectiones infinitas ignorem? an potius tam brevis, & exors; ut cor minime habeam, quo bonum infinitum amem: te, inquam, bonitatis abyssum, te immensam bonitatem? Iam si amor amore compensari debet, quis amor amori tuo par esse potest? ab æterno amâsti me, cum non essem, nedum redamare possem: animam, corpus, res universas condidisti mei causa, nullo sane commodo tuo, atq; eadem etiamnum conservas mei causa. Angelis tuis mandâsti, ut custodiant me in omnibus viis meis, etiamtum, eùm pecco in te Merces mea esse voluisti magna nimis: &, ut ea potiar, vocâsti ad gratiam, eâque amissâ revocâsti ad pœnitentiam toties, Suave hoc, sed longè suavius, ô dulcissime Salvator, quod volueris Deus fieri homo, tam dura & tam dira pati: denique in cruce mori pro me, qui te morti (ô me crudelem!) addixeram. Hoc verò omnium est suavissimum, quod mortis vicimus, corpus & sanguinem tuum in Sacramento reliqueris pignus admirabile tui in me amoris. In tantorum autem beneficiorum

orum compensationem nihil à me requiris, nisi ut redamem, O amorem! ô ecstasin amoris: quàm dignus es, ô bonitas infinita, ut summè ab omnibus & super omnia ameris? Ita ergo amem te, ô IESV mi, Salvator Amantium, & Salvatorum Amor: absorbeat me vis amoris tui, ut amore amoris tui vivam; & moriar, qui amore amoris mei dignatus es mori.

2. Ubi his faculis in animo divini amoris ignem excitaveris, mox prorumpes in vivaces flammas: *O Deus mi, bonitas infinita, ego te amo super omnia: diligo te ex toto corde, ex tota anima, ex omnibus viribus meis: firmissimeq; statuo omnia tua præcepta implere, & me semper conformare sanctissimæ tuæ Voluntati. Et propter quid sic amo te? sanè ob hanc præcipuè causam, quia dignus es infinities plus amari, quàm amare possim ob immensam perfectionem tuã incomprehensibilem potentiam, altissimam sapientiam, infinitam sanctitatẽ ac bonitatem tuam, id est, propter temetipsum ô Pater, ô Fili, ô Spiritus sancte, tres personæ, unus Deus, super omnia amo te, qui es mihi omnia. Amen IESV.*

Hùuc

Hunc actum juverit elicere sæpe sæpius, manè, in missa, vesperi, & quoties gravius ceciderís: valet enim ad gratiam Dei statim recuperandam, valoremq; bonorum operum, ad ingens gratiæ & gloriæ augmẽtum, ad perseverandum in gratia, ad superãdas tentationes, ad mortis securitatem...

3 Identidem in cœlum intuens ac suspirans arcessis donum Charitatis in Deum hac precatiuncula. *O amor, qui semper ardes & nunquam extingueris, charitas, Deus meus, accende me; Ah serio amo te pulchritudo tam antiqua, & tam nova sero amo te. Noverim me, noverim te; ut oderim me, & diligam te.*

4 Gaudebis, cum senties ipse, & aliunde intelliges tibi quidpiam fieri, aut evenire ex speciali ordinatione divinæ Providentiæ: etiamsi res adversæ, & acerbæ accidãt: illudq; Iob viri sãctissimi carmine: *Sicut Domino placuit, ita factum est: Sit nomen Domini benedictum.*

5 Mœrorem animo contrahes, si quis acciderit, quod divinæ voluntati dissentiat, aut repugnet: ut si quis divinam Majestatem aliquo flagitio offendat; id ægerrimè

rimè, inquam, sustinebis, noxamque omnem aut impedies, aut tolles, si quà possis.

6 Si dæmon gravi quâvis tentatione te divexet, sic precarè: *Tentas me Domine, an amem te, neque tamen ultrà id quod possum. Scio quod sine gratia tua spernerem te, ô omne bonum, ut teterrimo hosti placerem, æternum luiturus momentaneum gaudium. At jurabis & statui custodire judicia justitiæ tuæ. Adjutor meus esto: ne derelinquas me, neque despicias me.*

7. Quando peccati gravioris periculum aliud quodpiam, occasione inciderit: *discerpar in mille partes, rumparque potius*, inquies *quàm ut Amori divino rem quambis præponam*, Christianumque istud sæpius dæmoni tentanti obtrudes, *malo mori, quam fœdari:* Quod si prolapsus fis miser, fac mox rergas: & cum Deo per actum div i amoris, detestationem peccati, idoneamq; expiationem redeas in gratiam.

8. Imò verò venialem culpam sciens, olensque, aut saltè ex proposito, ac certo animi decreto neadmittę: ne quidem ami-

amicissimi hominis gratia. Amicitiæ humanæ omnes priùs pessum eant, quàm ut Dei amor tantillum periclitetur.

9. Apprecaberis omnibus, & à Deo obtinere contendens ipsius Cognitionem, Amorem, Cultum: conaberisque, quoad in te erit, efficere ut eum omnes cognoscant, ament, colant.

10. Octavo quoque die (si ita viro Prudenti videbitur) sacræ Christi mensæ assidebis, tum ut præsenti arctius conjungi; tum ut cum eodem svavius, familiariusque conversari, imò deliciari possis.

12. In rebus quibuscumque creatis Deum, qui etiam in minimis maximus est, intuebere: in illis ipsum, & in ipso illas amabis. Solem vides? Deus est, exclamabis, qui pulcherrimam, jucundissimamque illam lucem diffudit. Rosæ tenerum odorem miraris? Deus, dic, amabilior est. Apponuntur cibi: Deus, inquies, ista mihi apparat. Idemque ages in cæteris.

RELIGIONIS IN DEUM ac Sanctos

1. IN rebus afflictis aut dubiis ad orationem confugito.

2. Cum quavis de causâ, aut ubivis, aut quandovis, Numini supplicas, DEO parem animi, corporisque submissionem, reverentiam, attentionem, Religionem exhibeo.

3. Orationes publicas, Missas, Conciones, aliaquæ Pietatis officia frequentato.

4. Res divinas ritè procurato, sacra fieri curato, decorem domus Dei diligito.

5. Si opes suppetunt, altâria ornato, calices, Pyxides sacras, aliaque vasa, quibus præsertim Eucharistia asservatur, tuis sumptibus comparato, iis potissimùm locis, ubi cultus divinus minùs piè ac purè peragitur.

6. Iuramentis ne assuescito: si quid juraveris servato.

7. Vota nisi præmeditata ne nuncupaveris, ubi nuncupaveris; sanctè exsolvito.

8. Peregrinationes sacras suscipito, religiosè obito, Christi præsertim patientis passus 5664, & 7. stationes iuxta formâ peregrinationis

tionis Ierosolymitanæ: quàm Religionem in IESVM Crucifixum eximiam, ad animarum fructum multò præstantissimam, ficubi antiquata sit, restaurato: si nec dum fuerit, excitare adhibitâ operâ enitito.

9. Sanctorum Imagines, & Reliquias debito cultu, & honore prosequitor: B. Virgini; Angelis, aliisque Cœlitibus obsequium, cultumque deferto: ex Sanctorum numero Patronos deligito, colito, eorum vitam legito; & imitari studeto.

10. Pios ritus, sacrasque cerimonias magni facito: superstitionem è contra omnem exsecrator.

CHARITATIS ERGA proximum.

1.

SI quos florentes, & beatos videris, in ijs Deum omnis boni fontem; cõtrà, si quos laceros prorritosque aspexeris, in ijs Christum crucifixum intuebere: eâ cogitatione in utriusque sortis homi-

homines Amoris igniculos concipies, & foras ejaculabere. Amicos, Inimicos hi nihil distingue, Charitas eos, illos æqu amplectitur: illos quidem tenerius, ho verò generosùs.

2. Contendes votis, precibus, omn operâ, & studio: ut omnibus ea natura fortunarum, Gratiæ præsertim divin præsidia suppetant, quibus verè beati es possint. His bonis si quos affluere, ben miore rerum successu uti perspexeris, ge stientis intus animi signa, frontis, oris totiusque corporis hilaritudine expromes Si quos ijs carere, si impendente, au præsente etiam malo periclitari; ægritu dinem animo, vultumque contrahe calamitatem si quâ possis, amolieris.

3. Aliena sensa, dicta, facta in me liorem partem interpretabere, adspernabere neminem, nihil de fama cujusqu detrahes, nullo convicio probrove lacess es quempiam, honorem cuique de.ere uum: si quis alteri obtrectet, oblatret obmordeat ibis cõtrà, si fas est; & vo poteris clypeo, laborantem tuebere.

4. Quos poteris in divino timore, & cultu

cultu promovebis, & ad bona opera instigabis; Sacramentorum præsertim frequẽtem usum. Verbis quidem id agas, sed exemplis malim: illa movent, hæc trahunt.

5. Nulli opem imploratam denega: mutuo commodatoq; des, si rogaris: imò ne rogatus quidem, officia & obsequia sponte defer.

6. Esurientem pasce.
Sitientem pota.
Hospitem collige.
Nudum operi.
Infirmum visita,
Carcerem adi, Captivumq; redim
Mortuum sepeli.

Corporibus ista Caritas impenditur; quæ sequuntur animis.

7. Ignorantem doceto.
Peccantem corrigito.
Consilio juvato fluctuantem,
Afflictum solator,
Injurias perferto,
Offensam remittito,
Pro vivis & defunctis, etiam micis. orato.

8. Inter Amicos amicitiæ nodum serva; imò adstringe. Si solutus est, redintegrato. Fac in gratiam redeant, qui dissident: Lites, Rixas, Caritatis fœdissimam pestem. insectare; imò jugula, perime.

ZELI SALUTIS animarum

I.

Tatas preces pro Ecclesia nominatim pro Magistratibus cùm sacris, tum oliticis, itemq; pro Religiosis ordinius tibi indicito: plurimum interest boonublici, Personis, quæ ad multos pectant: consuluisse.

2. Angelos hominum improborum, æreticorum, Infidelium obtestare; suos ut juvent: hi enim in istos multum unt.

Libris editis, erectis seminari, item Catechismis, exhortationibus, cionibus, &c. seu per te, seu per s, quibus artibus & opibus vales, bonum imarum promove.

4. Si quis mortale crimen admittit, vel jam admisit, omnem lapidem move, ut impedias, aut tollas: ita cura, ac si ipsemet vulnus accepisses.

5. Animas purgatorijs ignibus cruciatas solare, subleva Oratione, Jejunio, Eleemosyna.

6. Domesticorum curam singularem habe: hi ad te propius pertinent. Liberos à tenerjs erudi, Nutricem probam, bonos Magistros advoca. Hic res magna agitur; sed filiarum præsertim pudicitiam perdius & pernox excubitor observa: & serva; nihil eo thesauro expositum magis.

7. Familiam piè & Religiosè sic institues. Manè à singulis privatim vel etiam communiter oretur. Hi, quibus vacat, rei sacræ intersunto, Vesperi conscientiam excutiunto. Singulis minimùm mensibus peccata ritè expiantor, Sacræ mensæ accumbunto. Hæc familiæ lex esto. Quisquis has ædes habitat, Sobrietatem, Castitatem, Justitiam, Religionem, Probitatem denique omnè colito. Ne mētitor. Ne pejerato. Ne blasphemato. Ne alijs detrahat

to. Ne poculis ac lusibus intendito. Ne verbis factisve cuiusquam oculos, aures, animum lædito. Qui secus faxint, abscedunto.

POENITENTIÆ, ODII Peccatorum & Contritionis

I.

O Enitentis animi medullis has iden- tidem faces injice: Heu me, quid cogitavi, quid dixi; quid feci demens? peccavi contra Rationem, contra Conscientiam, & in quem, & quis? Egone ille & projectum cadaver, nihili Homulus, re quâvis tetrior, & nequior, ausus sum, & quâ fronte impudens, in ipsi- us Numinis, & Angelicarum Mentium conspectu, scelere meo impetere Creatorem, qui me ex nihilo fecit; Redemptorem, qui me suo Sangvine ref t; Deum meum, omne Bonum meum? atqui stipendium peccati Mors. Ah quàm hôrrendum est, incidere in manus Dei viventis! Ergone pro momentanea voluptatu

ptatula infamis Mercator, Cœlo contempto, æternos mihi ignium Inferorum cruciatus comparârim? Ah! pudet me mei, etsi nemo alius conscius foret; quid verò erit, cumtoti olim mundo revelabûtur fœditates & turpitudines meæ?

Sed quàm immani ingratitudinis vitio scelus est à me perpetratum in eum qui tot me beneficijs prævenit, ac prosecutus est? Quid! tot beneficia contempsisse me! O ingratissimû! Quasi pedibus proculcâsse ejus Sanguinem? ô me crudelem! ô ter impium! Crucifixerim ego te toties bone JESU, & patiaris? imò brachia extendas ad amplexum? caput submittas ad oscula? ô infinitam Bonitatem! pœnitet me scelerum meorum, non tam quia Cœlum perdidi, Inferorumve igne commerui; sed quia te optimum Patrem meum offendi, qui non modo ignoscis; sed etiam vocas, & ut veniam petam, jubes, minimè id fussurus, ni parcere velles.

Et ecce prostratus coram te tanquam Filius prodigus, nunc clamare incipio Pater, peccavi in Cœlum, & coram

non sum dignus vocari filius tuus, sed tu miserere, Pater.

2. Ubi incalescere animum senseris mox in has vivi doloris flammas prorumpes: O benignissime DEUS meus, O suavissime JESU, doleo ex intimo corde, quod Majestatem tuam, ac Bonitatem infinitam peccatis meis offenderim, quam debeo, & nunc volo amare, amoque super omnia: idque quia tu es DEUS infinitè potens, Sapiens, Sanctus, & Bonus: cui peccatum supra quàm dici potest, summè displicet, & adversatur. Quare propter hunc tui amorem firmiter etiam statuo non amplius te offendere, omnes peccandi occasiones fugere, ritè confiteri, pœnitentiam implere, omne id ad quod obligor, restituere. Imo ut plenius satisfaciam, remitto nunc ex animo: si quis me unquam offenderit, meque totum tibi offero, simulque omnia, quæ mihi toleranda erunt, agenda, ut quæ suppliciter peto veniam delictorum meorum: ita spero fore per meritum pretiosissimi Sanguinis tui, Bone IESU, ut impetrem quod peto, tuâque

tuâque adjuvante gratiâ vitam corrigam, & ad mortem usque in tuo servitio perseverem; Amen IESU.

Hunc *Actum elicies manè in Missa Vesperi, & quoties in peccatum lapsus fueris: valet enim ad gratiam Dei recuperandam; &c.*

3. Ut injuriam per peccatum Divino Numini illatã vindices, pœnãq; debitã imminuas, tute de te ipso suppliciũ sume: atq; in primis à mẽsa non delicias tantũ ablegabis, sed sũblatis convenientibus etiam cibis, nonnihil diurno dimenso subinde gentium defraudabis. Sunt ex Pœnitentibus, qui carnibus tantum; sunt, qui pluribus refectionibus duntaxat abstinent: quidam solo pane, & aquâ diẽ transigunt.

4. De somno & strato subtrahes non modò quæ ad luxũ & mollitiem pertinent, sed etiam negabis, quod cæteroqui natur videri posset opportunum, sed minùs necessarium. Huc faciunt vigiliæ, humique & aliæ duriusculæ cubationes.

5. Corpus, ipsum propiùs, pressiùsq; afflictabis, jam voluntaria Aselli tui di-

verberatione, quæ tamen potiùs cutem perstrictim mordeat, quam fodicet, altiùs, ac vulneret, jam cilicinis aut thoracibus, aut cingulis è setâ pecudum, piloque horrentibus. Sed in his austeritatibus modum Prudentia, Virq; cordatus præscribant. Nihil æquè facilè, quàm ab animo pœnitente sacram lineam tràsiliri: nisi modum serves.

HVMILITATIS.

I.

TOmo es nauci, ac nihili: insanis, si quid tibi arrogas: quare si quando laudaris, aut ab alijs æstimarit; in Deum omnis boni fontem, unde in te, quidpiam est, profluxit, totum refunde.

2. Si vel semel dumtaxat per omnem vitam lethale peccatum animo designâsti aut reipsa perpetrâsti, inferorum pœnas es commeritus: cum igitur quodpiam aut acerbitatis, aut injuriæ, aut probri, sive à fortuna malignlore, sive ab inimicis patiare; tecum istud reputato: Pridè æternos, iguium inferorum cruciatus promerui

meruí; & quid exiguum hoc, quod patior, ad illas pœnas?

2. Vestium ac mensarum luxus, familiæ, & supellectilis splendorem, ac pompam fuge.

Si quando superbiæ spiritus obluctentur, tibi sacrum istud Acroama repone; Putredini dixi, Pater meus es, mater mea, & soror mea, vermibus. Quid turges saccus stercorum, terra, cinis?

5. Te tuaque bona opera latere, & nesciri ama.

6. Officia vilia, & abjecta aucupa, & in ijs te occupa.

7. Pronis auribus, Monentem, Corrigentem audi: neque facilè excusationem obtrude.

8. Mortem, Iudicium, Inferos sæpe sæpius cogita: hæ depictæ in animo imbulæ te tibi repræsentant. Vesperi ages commodiùs: lectus ipse sepulchri so uus Mortis quædam imago est.

9. Ea, quæ ad tui commendationem faciunt, omnino file: cave, ne quid de te rebusque tuis vendites, jactites; tentes naturæ dotes, virtutem, eru-

ditionem, avorum ceras, & fumosas imagines. *Quid habes, quod non accepisti? si autem acceperis, quid* quasi de tuo *gloriaris?* homo vanissime, obsine te tuo luto. *Terra es, & in terram ibis.* Peccatum solum opus est tuum: hic habes, unde pudore afficiaris: non unde efferaris.

10. Oculos submissos tene: terram, cùm es solus, interdùm osculare: indignus, qui calces.

11. Cum per cœmeterium iter facis: *Hæc* (inquies) *constituta est domus omnibenti:* eò igitur omnes imus, & insolescimus?

12. Neminem torvè contuere, aut morde verbulo, aut gestu quovis offende. Est Mansuetudo Humilitatis aut partus, aut soror.

13 Aliorum opinioni facilè cedito, loum cæteris honoratiorem, commodiomve sponte deferto: cum tenuibus, uperioribus lubens versator: carceres xenodochia, nosocomia frequen adito.

14. Porrò non tantùm te ipsum omnium ultimum, ac miserrimum reputato: Sed exterius pro tali te habe: imò stude, ut habearis: &, quàdo eo loco es, gaude.

15. De ique, si quando insolentiùs animum inflari sentias, tumorem hac cogitatione deponito: Quid fui, Domine, quid sum, quid ero? Fui nihil, nihil adhuc sum, & fortè ero pejus nihilo. Fui conceptus in originali peccato sum plenus peccato actuali, & quis scit, num ero condemnandus pœnâ gehennali? Fui certè sperma fœtidum, sum saccus ste coru, ero esca vermium. Sic fui, ut damnari non possem, sic sum, ut salvari ægrè possim; fic ero ut æternum vel culpa mea damner, vel gratia tua salver. Quid fuerim, scio, nimirum pessimus; quid sim, nescio, quid ero, æquè ignoro. Tu quod fui; Domine, ignosce; quod sum, corrige, quo ero, dirige: daque, ut semper hæc am, & de me humillimè sentiam.

MODESTIÆ

MOdestia Humilitatis germana, aut filia decentiam compositionemque totius

corporis curæ habet. Vtstes tibi velim nec sordeant, nec resplendeant. Sit incessus inartificiosus, at non levis. Gestus istiusmodi, quem ratio præscribat. Caput erectum, modicè inflexum: frons aperta, non caperata: oculi non supercilioſi, non errabundi, nuspiam malè defixi: labia nec nimiùm pressa, nec fœdè diducta vox masscula, sonus nonnihil fractior, sermo purus, simplex, innoxius: jam manus nihil comicum aut histrionicum agant, sint & scurriles gesticulatiunculæ, in his quid pecces, temet sæpe roga, adde & fidum Censorem: fere enim quisque cæcus est Molestiæ autem studebis etiam privatim & cùm solus es; alioquin in publicum veniens impinges nullo negotio.

PATIENTIÆ

I.

TEmporum injurias, frigus, æstum, pluvias, naturæ incommoda, sitim, famem, perfer non gravatè. Si vel unum dum-

dumtaxat peccatum veniale admiseris, millies istis graviora mala es promeritus: id si cogitas, feres priora levius.

2. Morbos etiam quantumvis acerbos, ac diuturnos, tanquàm dona de Numinis manu accepta, exosculator: beneficium est quod maleficium arbitraris. Id noverat, qui olim dixit, Domine hic ure hic seca, ut saltem æternùm parcas.

3. Si quid præterea calumniarum, aut injuriarum in te ab alijs congestum, conjectumque fuerit, obdura: & non fortè animo perfer, verùm etiam constanter.

4. In istis omnibus, quæcunque casa extiterint malorum, sile: vel quæ minimùm, impatientis est animi. Cave ne naturam, cœlum, elementa, homines ipsos accuses. Nemo tibi erit nocens quàm si tutè non feras.

5. Si nihil interim consolationis spiritualium quidem, tibi affundi sentis purum putum fel propinatur orbe, atque ita loquere, neque fas est bonum est, accipere panem filio & dare canibus. micas quidem cadentes

cateli edunt: at ego non ita vixi, ut vel micam merear.

6. Hic tu mihi vide, ne in istis molestijs ex rebus creatis consolatiunculam putidiùs emendices.

7. Continget non rarò, ut cùm maximè pius, ac probus esse velis: plurima, & plurimi obluctentur etiam obganniant, & adlatrent: ne tu properea vel latum unguem ab officio, institutove deflecte, injurias ne commemora alijs, imò ipse obliviscere.

8. Si amici, si parentes ipsi destituant, nudus nudum IESVM sequar, dimque post hac confidentiùs cum Francisco; *Pater, qui es in cœlis*: & cum Davide, *Pater & mater dereliquerunt me; Dominus autem assumpsit me*.

In Fidei, ac Religionis causâ, si te id pati tempora & res cogant; salta pudia; & carceres, & mortem ipsam provoca. gaude, inquam, ride; non, ne time.

10. Si longo & graui morbo afflictus oru Impatientiæ agiteris, ani. um tiantem ita sustenta: Sustine Animi,

mi, qui te flagellat; Pater est amantissimus; qui urit & secat, Medicus est sapientissimus: jam meliùs & meliùs quàm postea, qui hic urit, parcit. Ignis hic vitia excoquit & splendorem auget: ad hæc cogita Crucem, In Cruce IESUM, ad Crucem MARIAM, sub Cruce tot Martyres: si compateris, corregnabis.

CHRISTIANÆ ABDICA rionis rerum temporalium.

OMnibus istud dictum: *Beati pauperes spiritu; quoniam ipsorum est regnum Cœlorum.* Sicut omnes spectat fulmen illud; *Væ vobis divitibus*! ad omnes et pertinet, *qui non renuntiat omnibus q possidet, non potest meus esse discipulus*. Christianus. Est autem paupertas voluntaria bonorum temporalium abdicatio nunquam consilij, nonnunquam præceptum

. Erues omnem prauam opum tionem honori mundano nuntium mittes, carnis delicias ex animo asper

be

bere: imò ipsa amicorum, rerumque terrenarum solatia respues si te à virtutis studio revocent; curas quoque superfluas rerum, quæ ad hanc vitam pertinent, moderabere.

2. Avaritiæ sordes, pestē, imò (quo nomine vocat Apostolus) Idololatriam, sordidiùs peste, idolo dirùs, ac tetriùs odi & fuge.

3. Divitiæ, si affluant, noli cor apponere: ita regius Psaltes imperat; opum suarum Dominus esto, non tu earum mancipium.

4. Ita esto animo compositus, Patí egerem magis & mortem; quàm fraude, aut peccato quovis opes congerere: itemq; si imperia ipsa ad Crucifixi pedes ponere, si cœlum vocat, imperave.

5. Superfluum luxum in supellectili ac victu, tum tuo, tum tuorum amputa. Quod debes exsolve, aliena redde, pauperum mercedem durus apud deum neas: detestabile est hoc latrocinium. In pias causas, templorum ornamentum, religiosorum, præsertim mendicantium, rumque piorum hominum ne[illegible] emosynas congere: eos velim in primis tibi

aut necessitas tibi esse commendatos, quos ut ingenuitas ad fœda flagitia compellit, aut à stipe corroganda avocat.

8. E dapsili prandio, aut cœnulum nuptiarum, justorum funebrium aque solemni causâ apparaueris, ex gulis missibus fructum exscinde, quo Christo præbeas, pauperibus, ægris præsertim domi jacentibus, in carcere, xenodochijs, aut nosocomijs.

9. Certam bonorum partem divide pauperes hebdomadatim distribuendam. Fœneratur Deo, qui dat Paúperi. Pete igitur stipem tu statim commodato nihil habes, at bona saltem verba reporto. Deus est, qui ex asse obulum repetit. liberos, famulos, ancillas ita loquibebis, Pater, Here, Christus pro foribus stat, eleemosynam petit, stipem ipsi ferant. ita olim misereri consuetur. Pauperem unum aliquem sustenta: E primo diei lucro, ovis contractu partem deme, qu. pauperi numeres. Habes quos imit[illegible] Hoc in pauperes officium nec n[illegible] ens negliges: testamento ex parte

scribe : it a bonorum hæredem Christum
aut rap a vel tunc cœlum nundinare
.

OP

EDIENTIÆ CHRISTIANÆ

I.

MAiorum tuorum, pastoris, Confessa rilque vocem, vt divinum oraculum uscultato : ijs, & tum magistratibus, um parentibus, observantiam præstato ; rum dictis obediens esto.

2. Leges Reipublicæ, aut Communitatis, quâ vivis, exactè & cōstanter observato.

3. Multò magis si filius-familias, si ervus, superiorum nutus attendito ; im erata mox exsequitor.

4. Si à fussis abhorres, nisi rem malè cipi liqueat obtemperato.

5. Si dura imperantur, concoque & to.

In obediendo causam mandati ne to ne excutito ; ratio est vo tas auctoritas imperantis.

7 Obedito autem sponte, sine mora tædio, & integrè, quæ his orn t obedientia, imago & umbra est, non is.

CAS-

CASTITATIS

EX lilio Mariano, quod publico dedi, hic quasi indiculum conficiam : tu ad fontem recurres, si plusculum velis.

1. Ingentem pudicitiæ amorem in. te excitabis ; impudicitiæ verò grave odium imò bellum ardens, atrox, crudele.

2. Virginem Virginum, Angelum T telarem, aliosque castimoniæ Præside præcipuo cultu & obsequio tibi devincie plurimum hinc præsidii erit in hoc c tamine.

3. Removendæ omni studio omnis lu xuriæ occasiones : hi enim fontes, & ca les impudicitiarum exsistunt. Igitur.

Oculos in formosulos, formosulasve generatim in mulieres (illecebrosū genu ne contorqueto : ne defigito : imò us c porис aspectum reveritor. & o obscænitati, & scurrilitati de fer occludito. Tactum quemcun que pers c nquam pestilentem afflatu v to : ab impudentioribus jocis, & g

stu-

sticulationibus abstineto. Impudicos so-
cios, & noxias familiaritatet cane pejùs
& angve defugito. Cuticulam ne curato
imò duriùs tractato. Vestes molles, molli
Culcitra, pocula, & lautæ mensæ, corporis
animique mollitiem, ac libidinem creant.
Loca periculosa, otium, libros obscænos
incestas imagines & tabellas, theatra, tri-
pudia, exsecrator: pestes hæ quoque esse
solent castimoniæ. Verissimum hic istud
qui *fugit Venerem, fugat.*

4. In pia cogitatione obdormiscito.
tùm expergisceris, si quæ occurrent fœdæ
phantasmata fortiter excutito IESUM, MA-
RIAM, Angelum tuum inclamato: anim-
mio magno nisu convertito.

5. Similiter si per diem recurrent eius-
modi imagines, aut suggestiones, obsiste
oratione, & obfirmatione animi. Præsen-
tei, Angelique, crucis item Christi
ortis, Iudicij, Infernorum memoria
lavi sunt, quibus importunarum cogita-
tionum clavos extrudas.

6. Singulis mensibus virg
am purè sumito: animæ maculas l
eluito; plerumque apùd eundem,
virũ

virum prudentem, ac probum tute tibi de-
legeris. Statim à lapsu conteritor, neque
ultra viginti quatuor horas Cõfessionẽ Sacra-
mentalem differto.

7. Profuerit ad pulsum horæ Virginem
Immaculatam, pro more salutare; ad in-
gressum, egressumve è domo, sacrâ aquâ
lustrare corpus: signo Crucis frontem, &
cor munire; sacram lipsanothecam gestare
ad collo, exosculari identidem, tum præ-
sertim, cùm hostis instat, atque jam insili-

8. Hic tandem cardo totius rei vertitu
Cùm primùm phantasmate, ac turpi im
ginatione subortâ, moxque concitatis
rebellionem appetitionibus, hostem adeo
se senseris: jam hîc tibi omnis admove
da machina; aut perijsti: Serpens iste,
bi primùm ingredi licuit, progreditur
seque totum insinuat. Ergo statim v
omnes colligendæ: nascentem ut
suffoces, aut exstingvas. Mente
avoc divinam opem advoca: mem
in posito retinendæ Castitatis obfi
Ne inquies, nolo imò exsecror
S ratum est, *Malo mori, quã*
nâ malâ cogitatione fœdari.

BR

PROTESTATIO, ET PROPOSITUM retinendæ Castæ mentis.

EGO N. coram castissima Virgine MARIA, Angelo Custode, & totâ cœlesti Curiâ, tibi, Deus cordis mei, quem ubiq; præsentem agnosco, & sanctè veneror ne fisto: ac protestor, me nolle unquam consentire, non modo facinori committendo; sed ne cogitando quidem: quamvis adversarij vim inferant. Detestor, abhorreor omnes istas fœditates, ac spurcitias. Fruſtra adis sordide Tentator, Dæmon spurcissime: malo enim dehiscat terra, cadoq; mihi mille referet inferos: quàm ut turpi delectationi, vel ad momentum consentiam: ita decretum, ita constitutum est. Adeste, ô MARIA, ô Angeli, custodi castitatis meæ: tuque voluntatem meam confirma, Bone IESU quod sanguinem tuum supplex preco. Amen.

ORATIO S. ELZEARII COMITIS Pro C...

Pro Castitatis conservatione,

DOmine IESU Christe, qui es seminator casti consilij, & cui cordium arcana patent: Scio te quia sine tuo speciali dono, non possum castè & continenter vivere: quandoquidem nemo continens esse potest, nisi tu des: & idcirco rogo tuam gratiam, quæ omni humiliter petenti liberaliter se communicat: ut carnis voluptates fugare, & quod te inspirante in animo concepi, ad finem usque complere, & servare possim. Deus qui habenti bonam voluntatem, etiam facultatem dare pollicitus es: affectum mihi, quæso, pudicitiæ perseverantem tribuas: ut addatur gratia gratiæ, & jugo contagionis excusso suscipiam jugum sanctitatis, ambulemque corde sincero coram te, quoad immarcescibilem tander percipiam in Cœlis coronam; & cantem laudes bonitati tuæ in secula Amen.

INDEX

1. ... exteriores de Actus fidei.
2. ... spei.
3. Charitatis in Deum, & zeli divini honoris.
4. Reli...

4. *Religionis in Deum ac Sanctos.*
5. *Charitatis erga proximum.*
6. *Zeli salutis Animarum.*
7. *Panitentiæ, odii peccatorum, Contritionis.*
8. *Humilitatis.*
9. *Modestiæ.*
10. *Patientiæ.*
11. *Christianæ abdicationis rerum temporalium.*
12. *Obedientiæ Christianæ*
13. *Castitatis.*
14. *Protestatio castæ mentis.*
15. *Oratio S. Elzearij Comitis, pro Castitate.*

APPROBATIO.

Actus Exteriores virtutũ, quos R. P. CAROLVS MVSART, S. Theol. Licent. Professor, addidit Interioribus R. P. D. BASILII PALMÆ, Clerici Reg. Congregationis, eâ sunt elegãtiâ, doctrinâ, suavitate, ut nõ possit nõ excitare in animis [illegible] ad virtutem motus. [illegible] ue perfectiones futuri sunt; si publico donen[illegible] Sic [illegible] infrascriptus ex auctoritate Reve[illegible] dissi[illegible] D. Episc. Atrebatensis ce[illegible]

Nov. 16 27.

Gualterus Paullus è Soc. Iesu, S. Th[illegible] Licent. & Professor.